Anticipația

CLUB
COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DON A. STUART

Cine-i acolo?

481

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

Anticipaţia

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Soçietate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GHEORGHE BADEA
TITI TUDORANCEA

Anticipaţia

Revista lunară de literatură şi artă SF editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Şef redacţie: **Viorica Podină**
Redactor literar: **Mihai Dan Pavelescu**
Tehnoredactarea: **Arcadie Daneliuc**
Coperta: **Mihai Ciochia**

Administraţia: Societatea „Presa Naţională" S.A., telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2495 (difuzare), telex: 11913 PRESN
Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor — Imprimeria „Coresi", telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2411
ABONAMENTELE se pot face direct de la redacţie
Adresa noastră este: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781, telefon: 17 72 44 sau 17 60 10, interior 1208

EDUARD JURIST

TE-LE-FIC-ȚI-U-NE

— *Bună ziua...*

— *Bună ziua, cu ce vă putem servi?*

— *Televizoare aveți?*

— *Avem toată gama. Televizoare de buzunar, televizoare fără vecini, televizoare pentru fumători și nefumători...*

— *Astea cum sînt?*

— *Cu scrumieră și fără.*

— *Dar ceva mai nou nu aveți?*

— *Cum să nu, cu jocuri.*

— *Cu jocuri e ceva foarte vechi.*

— *A, nu. E vorba de toate formulele* **Lotoprono** *programate însă pe televizor. Ce vă iese pe ecran, se comunică la CEC și dumneavoastră încasați cîștigul prin poștă.*

— *Interesant... Dar altceva nu aveți?*

— *Am primit un model experimental, seria zero,* **televizor pentru microbiștii amatori.**

— *Serios? Amatori de ce?*

— *De fotbal.*

— *Și în ce constă noutatea, că nervi îmi fac și cu astea obișnuite.*

— *A, nu! Acesta e un aparat reglabil care schimbă jocul după dorința spectatorilor...*

— *Nu înțeleg...*

— *Dacă-mi permiteți pot să vă fac o demonstrație. Iată-l, ăsta e. Vedeți, aveți aici mai multe butoane de reglaj. Dacă echipa dumneavoastră favorită este dominată, apăsați pe butonul acesta roșu și unul dintre jucătorii adverși este eliminat de pe teren. În felul acesta obțineți superioritate numerică și scăpați de atacantul care vă agasează cu ideea lui fixă de a marca gol...*

— *Nemaipomenit! Totuși, să zic așa, nu e prea reglementar...*

— *Constructorul a pornit de la un studiu statistic din care reiese că 73% din eliminări sînt neregulamentare și totuși nici federațiile, nici UEFA n-au schimbat nici regulamentele, nici n-au sancționat arbitrii. Oricum, aveți latitudinea să apăsați sau să nu apăsați pe acest buton. Dacă jocul nu evoluează în sensul dorit de dumneavoastră, aveți aici butonul acesta oranj cu care...*

— *Lărgesc ecranul!*

— *Nu, tocmai aici e noutatea, lărgiți poarta. Cînd jucătorul echipei dumnevoastră șutează în direcția porții, apăsați pe buton și atunci mingea, în loc să treacă la un metru de stîlpul porții, intră razant pe lîngă bară în gol.*

— *Extraordinar! De cîte ori nu mi-am dorit ca poarta să fi fost cu 10 centimetri mai largă...*

— *Cred și eu! Cine nu și-a dorit-o! De la această idee a pornit și constructorul. Știți bine ce-a spus Jules Verne...*

— *În materie de fotbal?*

— *A, nu, în materie de invenții. A spus:* **tot ceea ce unii oameni își pot imagina, alții vor putea construi...**

— *O, da! Bine că s-a găsit cineva să se ocupe și de necazurile noastre, ale iubitorilor de fotbal. Dar văd că mai are și alte butoane...*

— *Desigur. Acesta albastru se numește* **butonul SOS.** *Apăsați pe el în momentul în care dumneavoastră apreciați că ar fi cazul să se acorde penalty. Dacă nu aveți încredere în jucătorul care trebuie să execute lovitura de la 11 metri, prin reglarea* **acordului fin,** *se mută punctul de unde se execută lovitura, la 6 metri.*

— *De la 2 metri nu e posibil?*

— *Nu, de la 2 metri nu e posibil. De la 2 metri, cel mai adesea jucătorii reușesc să tragă peste poartă. Se poate însă, dacă doriți, să folosiți tasta cu* **autogol.** *Fie printr-o pasă greșită la portar, fie din degajarea din mînă a portarului. Atunci mingea descrie o traiectorie foarte curioasă, ricoșează din teren și revine în poartă. Imparabil!*

— *E foarte tentant aparatul acesta, dar mi-e teamă c-o să am probleme cu soția mea. Ori de cîte ori vreau să văd meciul la televizor am discuții. Nu-i destul că pe teren se joacă prost, îți mai faci și nervi în plus...*

— *Tocmai aici e punctul forte al acestui aparat. De fapt, totul a fost ca Oul lui Columb. Dacă s-a găsit soluția de principiu într-un domeniu, ea a putut fi extrapolată și la altele... Pen-*

tru asta e destul să introduceţi o altă cheie în decodor. Cunoaşteţi problema „finalurilor" la jocul de şah?

— Oarecum...

— Ei bine, de ce nu s-ar aplica variante de final şi în alte domenii. Să zicem în cinematografie. Aţi văzut **Casablanca?**

— Fireşte...

— Şi nu v-a enervat că Humphrey Bogart rămîne şi Ingrid Bergman pleacă împreună cu logodnicul ei pe care nu-l iubea? Era chiar nedrept. Iată, avem aici caseta cu filmul. Punem finalul cu scena de la aeroport. Iată-l pe poliţistul francez, un tip simpatic, mucalit şi inteligent. El îi explică lui Bogart că e mult mai normal să plece el cu fata. Războiul e pe sfîrşite, spionul nu riscă prea mult, va fi în curînd eliberat. Pe cînd el, ca fost proprietar al unui bar suspect, va avea multe explicaţii de dat... Vedeţi, Bogart dă din cap. A înţeles mesajul. O ia pe Ingrid de braţ şi o pornesc spre avion. Spionul dă înţelegător din cap. De altfel ştie că pentru el lupta nu s-a terminat şi aşa se va simţi mai liber... Un adevărat happy-end. Sau Love Story. Apăsaţi pe buton şi în ultima scenă vine doctorul şi anunţă că s-a găsit leacul contra cancerului. Fata e salvată! Toţi spectatorii plîng, dar de data asta plîng de bucurie...

— Minunat! Cu asta chiar o fac praf pe nevastă-mea.

— Asta nu-i nimic, dar aparatul poate face şi alte modificări. Să zicem că vizionaţi **Waterloo.** *Dacă doriţi ca Napoleon să nu piardă bătălia, se schimbă programul la decodor şi adormitul acela de Blücher nu mai ajunge cu două ore întîrziere, iar Wellington este învins. Aşa cum ar fi fost şi normal de altfel, pentru că Napoleon avea o superioritate netă şi tactică şi pe teren. Să luăm alt exemplu. Să zicem Anna Karenina. Cîte generaţii de cititori şi cititoare nu au fost zguduiţi de această dramă de pe calea ferată! Drama poate fi evitată. Anna Karenina, în starea în care era, în mod normal nu putea fi foarte atentă la ce face. Ea se culcă pe linie şi aşteaptă sfîrşitul pe care şi-l doreşte. Dumneavoastră apăsaţi pe buton... şi trenul trece şuierînd pe linia de alături... Viaţa femeii e salvată!*

— Ca să fiu sincer, nu m-am gîndit niciodată că se va ajunge la asemenea perfecţionări în domeniul televiziunii...

— Da, şi televizorul mai are un dispozitiv prin care se realizează şi o dorinţă ascunsă, nemărturisită, a oricărui telespectator.

— Care anume?

— Ca eroul principal din film să semene perfect cu dumneavoastră. Fiţi sincer, nu aţi dorit de atîtea ori să fiţi dumneavoastră în locul lui Gary Cooper sau al lui Alain Delon? S-o auziţi pe soţia dumneavoastră spunînd cu emoţie: „Dragă, ăsta seamănă perfect cu tine".

— Are şi un asemenea dispozitiv?

— Da. În privinţa aceasta însă s-ar putea să apară şi un mic dezavantaj...

— S-ar putea ca şi soţia dumneavoastră să-şi modeleze personajele după gustul ei...

— Mda? La asta nu m-am gîndit.

— Doriţi să cumpăraţi aparatul? Putem să vi-l livrăm şi cu plata în rate.

— Da... e foarte tentant. Vreau însă să mă mai gîndesc. Ştiţi, totdeauna soţia îmi reproşează că iau hotărîri pripite. Mai trec eu pe la dumneavoastră...

...Cînd s-a terminat acest telefilm, am rămas pe gînduri şi eu şi soţia mea. Probabil că amîndoi am fi dorit să avem un astfel de televizor. Într-un tîrziu, soţia m-a întrebat:

— Ascultă, Fane, tu ai fi cumpărat televizorul?

M-am ridicat din fotoliu, am căscat şi am răspuns:

— Hai, dragă, să bem ceai...

Ştiam eu foarte bine ce poate urma după o asemenea simplă întrebare. Sînt un om trecut prin multe.

Desen de RADU GAVRILESCU

VICTOR NIŢELEA

SPECIA REGINA

„Iată deci concluziile studiului întreprins de Comisia interdisciplinară din dispoziţia Curţii Ştiinţifice Supreme, pe baza dovezilor arheologice, genetice, ecologice, sociologice, tehnologice, informatice şi antropologice prezentate mai sus:

1. Planeta Pămînt, dominată în ultimele 100 de secole de specia om (Homo sapiens), a fost înainte de această dominată, la fel de autoritar, de alte specii animale. Comisia a putut identifica drept predecesor al omului furnica (Myrme leontidae), iar drept predecesor al acesteia albina (Apis melifera). Nu există date suficiente pentru a identifica specia dominantă anterioară lui Apis melifera.

2. Societăţile organizate ale indivizilor din aceste specii (denumite în continuare societăţi de tip A pentru albină şi de tip B pentru furnică) au deţinut cunoştinţe tehnologice foarte avansate, fiind autoarele unei serii de lucrări de construcţii de mare anvergură, ale căror vestigii s-au păstrat pînă în perioada societăţilor de tip C. Astfel de construcţii (cum ar fi cele de la Baalbek şi Nazca), corespunzătoare unor necesităţi legate de un mod de viaţă civilizată străin omului, precum şi intuiţia că la baza lor au stat anumite cunoştinţe ştiinţifice evoluate, au intrigat secole de-a rîndul gîndirea umană, tentată să le atribuie explicaţii mistice sau fanteziste. E de presupus însă că marile realizări tehnologice ale acestor societăţi au dispărut fără urmă, salvîndu-se prin accident doar unele din acelea care au avut un substrat material solid, rezistent.

3. Societăţile de tip A şi B au atins un stadiu de evoluţie caracterizat printr-un grad foarte ridicat de stabilitate, ciclurile lor biologice şi comportamentale repetîndu-se practic identic de la generaţie la generaţie. Acest stadiu corespunde unei faze pasive de dezvoltare a speciei, în care dominaţia acesteia asupra mediului era redusă, în schimb cea asupra individului era foarte accentuată, diviziunea rolurilor şi ierarhia în cadrul societăţii erau stricte şi definitive, iar individul îşi desfăşura ciclul vital după un program riguros, fiind lipsit de speranţe, temeri, aspiraţii, decepţii, în general de orice fel de emoţii şi conflicte. Există dovezi că în faza activă, care a precedat-o pe cea prezentă, în cadrul societăţilor (stup, furnicar) au existat diverse forme de guvernămînt care s-au succedat una după cealaltă, diverse facţiuni animate de ideologii diferite sau pur şi simplu de simpatii sau antipatii individuale. De altfel, în acea fază, indivizii erau puternic diferenţiaţi fizic între ei, şi cîntăreau în medie între 50 şi 100 de kilograme.

Nu se cunosc cauzele care au dus la evoluţia de la faza activă a acestor specii la cea pasivă. Anumite teorii leagă această evoluţie de o catastrofă ecologică consecutivă creşterii numărului de indivizi dincolo de capacitatea de susţinere a mediului, care a produs ca reacţie de adaptare o „emasculare spirituală" a indivizilor, adică o eradicare a spiritului de iniţiativă şi o reducere a orizontului lor la necesităţile materiale imediate, legată de obiectivul sporirii eficienţei activităţii productive de grup.

4. Se conturează ideea că acest model de evoluţie are un caracter legic. În acest caz, se poate anticipa că într-un viitor oarecare omul va fi la rîndul său detronat, dominaţia planetei urmînd să fie preluată de altă specie.

Se pune întrebarea: care va fi această specie?"

În marea sală de festivităţi a Curţii Ştiinţifice Supreme se lăsă o tăcere adîncă. Deşi prezentat rece şi impersonal, raportul trăda o participare afectivă şi o vibraţie puternică din partea autorilor. Şi această vibraţie se transmitea tuturor membrilor Curţii. Dovezile şi concluziile studiului puteau fi puse la îndoială, dar nu puteau fi ignorate.

Primul care luă cuvîntul fu un tînăr, dar deja celebru, doctor în biologie. Blond şi rotofei, el îşi roti privirea vioaie prin sală şi spuse:

— Colegi, cred că pot să dau un răspuns pertinent la întrebarea pusă. Specia — ca să spun aşa — succesoare este, după păre-

rea mea, porcul (Sus scrofa). Într-adevăr, acest animal posedă o inteligenţă dezvoltată, este omnivor ca şi Homo sapiens, are în mod natural talia de 50—100 kg, care, aşa cum se sugerează în studiu, caracterizează faza activă de evoluţie a speciei. Contrar părerii mult răspîndite, este un animal curat şi ordonat: tăvălitul prin noroi exprimă dorinţa lui de a se spăla, chiar dacă nu are apă curată la îndemînă. Dar mai ales caracteristicile comportamentului său de grup fac din el o veritabilă Herrenspecie. Exemplu: cînd purceii sug de la scroafă, fiecare caută să-şi dea la o parte vecinul, pentru a suge din ţîţa de la care sugea concurentul. Bineînţeles că în acest fel rămîne o ţîţă liberă, care este imediat ocupată de alt purcel amator de spaţiu vital, şi nemulţumit de ţîţa care îi revenise iniţial. Alt exemplu: în marile crescătorii, dacă prin accident unui purcel i se rupe codiţa (care e foarte fragilă), atunci acesta e devorat practic instantaneu de ceilalţi purcei, excitaţi de mirosul sîngelui...

Elogiul porcului continuă timp de vreun sfert de oră. Portretul lui fizic şi moral fu zugrăvit cum ar fi făcut-o însuşi Rafael cu al său penel, iar comparaţia cu omul ar fi putut figura cu cinste în „Vieţile paralele" ale lui Plutarh. Cînd vorbitorul îşi încheie cuvîntul, în sală se lăsă din nou tăcere. Iată însă că de tribună se apropie un cunoscut sociolog, individ de vreo şaizeci de ani, oacheş, cu ochii negri, injectaţi şi părul cărunt, unsuros, îngălbenit de tutun.

— Colegi, permiteţi-mi să nu fiu de acord cu antevorbitorul meu. Sînt de părere că şobolanul ar fi cel mai potrivit succesor al omului (Rattus norvegicus). Chiar dacă talia lui nu impresionează încă, are în schimb un comportament activ şi agresiv. Nefiind cu nimic folositor, a scăpat de a fi distrus de vînători sau de a fi închis în ţarcuri. Adaptat la un mod de viaţă cu pretenţii reduse, trăind prin canale şi tot felul de gunoale, a reuşit să se înmulţească spectaculos fără să atragă atenţia asupra sa, şi populează acum toate continentele. Celelalte specii mai puternice, chiar şi omul, îl lasă în pace şi îl ocolesc pentru că îl consideră scîrbos; aceasta însă îi permite să îşi adjudece noi gropi de gunoaie, noi maidane, apoi magazii, bucătării şi biblioteci. Dacă ar apărea acum legendarul posesor al flautului fermecat (şobolanul este printre altele şi foarte muzical), aţi fi stupefiaţi să vedeţi ce colcăială ar fi pe străzi. Comportamentul de grup favorizează interesele speciei. Şobolanii sînt foarte solidari între ei: dacă unul mănîncă hrană otrăvită, el găseşte forţa necesară ca înainte de a muri să comunice celorlalţi informaţia că acea hrană trebuie evitată.

Armele sale sînt trei. Primo: natalitatea ridicată. Secundo: adaptarea la murdărie, mizerie, întuneric, putreziciune şi vocaţia de a răspîndi această mizerie în aşa fel încît să facă viaţa imposibilă celorlalte specii mai evoluate decît el. Terţio: modul de viaţă parazitar, orientat în principal pe consumul bunurilor create de om şi abandonate de acesta sau furate de la el, mod de viaţă care îi permite să-şi conserve energia.

Din nou în sală se lăsă o tăcere adîncă. Toţi participanţii meditau profund la spusele distinsului sociolog. Apoi către tribună se îndreptă solemn un personaj necunoscut publicului; contrar uzanţelor unanim acceptate, noul orator avea două capete.

CRISTIAN TUDOR POPESCU

SF ca paraliteratură

Sugerîndu-mi-se tema desemnată prin titlul de mai sus ca potrivită pentru un eseu, am întîmpinat, de la bun început, o anume dificultate: nu știam ce e aceea paraliteratură. Am consultat deci dicționarele: termenul nu apare, nici măcar ca neologism. Cum, nu-i așa, un intelectual care se respectă mai bine crapă decît să întrebe ce înseamnă un anume termen, s-a impus ca singură soluție operațională analogia. Cum **paraliteratură** este un derivat obținut prin prefixarea cu para-, se pot lua în considerare efectele acestei operații în cazul altor compuși, existenți în dicționar, și, raționînd analogic, se pot deduce posibile sensuri pentru cuvîntul misterios. Se stabilesc apoi determinările pe care aceste sensuri le impun subiectului în chestiune, adică SF-ul. **Exempli gratia:**

1. – **paratrăsnet, parașută, parbriz** – aici sensul conferit de para- este adversativ, „contra", „împotriva", însă nu cu nuanță agresivă, ci profilactică. S-ar putea deduce de aici că SF este un dispozitiv anihilator de literatură, îndată ce aceasta intră în raza lui de acțiune.

2. – **paramilitar** – se referă la formații, detașamente, grupări, organizate și dotate după modelul unei armate, alcătuite însă din civili bîntuiți de reverii cazone. SF este deci ceva ce mimează tînjitor literatura fără a ajunge să și fie așa ceva.

3. – **paramagnetism** – proprietatea unor corpuri de a ne magnetiza, slab și temporar, prin introducerea lor într-un cîmp magnetic. Rezultă că unui produs SF i se zice paraliterar în sensul că, aflat sub influența literaturii, poate căpăta, în mică măsură și pentru scurt timp, caracteristici ale acesteia.

4. – **paraleu** – accentuare a însușirilor pe care le presupune substantivul leu. Deci SF este foarte literatură, este mai literatură decît literatura.

5. – **paranimfă** (în latină – paranympha) – virgină care o însoțește pe mireasă la cununie și îndeplinește anumite atribuții ținînd de bunul mers al nunții. SF ca paraliteratură ar putea reprezenta deci acel topos al mai ștersei domnișoare gravitînd în jurul strălucitoarei mirese și privind, cu melancolică invidie, cununa de lămîiță și rochia albă.

În ce măsură sînt justificabile aceste posibile accepții? În cazurile 2 și 5 verbele definitorii sînt **a imita** și **a însoți.** Avem de-a face, așa cum arată Fl. Manolescu, „nu cu un gen literar, ci cu o literatură paralelă, în care există echivalentele tuturor speciilor realiste sau nonrealiste din literatura main-stream. Reportajului, biografiilor și mărturisirilor, în care inventia joacă un rol minim, le corespunde în literatura SF proza de anticipație și de prospecțiune pe termen scurt, în care realitatea imediat ulterioară este descrisă „cu exactitate"... Romanul istoric poate fi comparat cu fresca SF (ciclul Foundation) și, parțial, cu opera spațială. Romanul polițist își găsește în SF un corespondent cu nimic inferior celor mai bune exemple din seria „realistă". Romanului clasic, de tip Dreiser, îi corespunde SF-ul socio-politic angajat. Epopeea și legenda își au pandantul în opera spațială și în așa-numita **heroic-fantasy.** În sfîrșit, avangardei main-stream îi poate fi opusă avangarda SF, **new wave, new thing, inner space,** iar fantasticului însuși, SF-ul fantastic în varianta **swords and sorcey".**

Pentru 3: dacă textul SF reușește să intre în zona de influență a unei specii acceptate de **establishmentul** literar, cum ar fi utopia sau fantasticul, i se poate elibera o legitimație, ce-i drept nu de protocol și nu permanentă, i se poate elibera o legitimație, ce-i drept nu de protocol și nu permanentă, dar orișicît. Zamiatin, Orwell, Huxley își au locul lor în istoria literară, dar întotdeauna se va afirma despre un Huxley că, în ciuda inteligenței sale remarcabile, nu este un scriitor tot atît de mare ca Tolstoi, să zicem. Wells însuși, simțind pericolul s-a grăbit să repudieze ca pe niște încercări ale tinereții romanele care îi vor face mai tîrziu gloria **(Mașina timpului, Omul invizibil, Războiul lumilor, Primii oameni în Lună sau Insula doctorului Moreau),** producînd în schimb din ce în ce mai fadele utopii fabiene, precum și greoaie romane realiste prin care spera să stîrnească bunăvoința criticii.

4 nu este o asertiune atît de neverosimilă pe cît pare. În secolul nostru, ceea ce simțul comun desemnează prin termenul **literatură** este literatura realistă, lucru care pare foarte firesc. De fapt, realismul a pătruns în literatură foarte tîrziu, abia în secolul trecut constituindu-se ca estetică. Așa cum subliniază Lotman, citat de G. Cordesse, literatura la începuturile sale a trebuit, pentru a se defini, să se separe net de comunicarea pragmatică. Era deci imposibil să aibă ecou ideea de proză realistă, care încearcă să reproducă cît mai fidel discursul cotidian, fie și numai în dialoguri. Așa se face că începuturile literaturii sînt dominate de poezia ritmată sau versificată, avînd un su-

biect fabulos sau mitic și creînd un ecart, atît în expresie, cît și în conținut, menit să afișeze ostentativ **Regula de Ficțiune.** De la bun început deci, literatura a fost nonmimetică. Și așa au stat lucrurile multă vreme: e suficient să amintim acel spațiu literar medieval în cadrul căruia într-o pădure europeană puteau să apară lei sau flori și fructe exotice. Cum SF-ul prezintă acest ecart cel puțin în conținut, propunînd un **Contract de Ficțiune** pretențios, iată că este mai îndreptățit să-și revendice vechimea apartenenței la literatură decît ceea ce deșemnam mai sus prin „literatură".

În ceea ce privește primul sens, relația implicată e limpede: atunci cînd un text este încadrabil în categoria SF, orice atingeri cu literatura sînt apriorić excluse. Iar unii dintre cei care se raliază acestei poziții sînt oameni care posedă indiscutabil gust și inteligență. Ce anume a putut genera o astfel de atitudine? Care sînt cauzele executării grăbite și în bloc a acestei modalități literare de către literați – în marea lor majoritate? Iată cîteva dintre ele, atîtea cîte am putut identifica.

a) Prima și cea mai evidentă este necunoștința de cauză: pur și simplu nu s-a citit ceea ce era de citit. Producția autohtonă, posedînd cîteva vîrfuri, dar în general modestă atît calitativ, cît și cantitativ, este departe de a furniza o imagine edificatoare asupra genului; rămîn literaturile străine. Mulți dintre intelectualii de marcă formați, să spunem, înainte de 1970 sînt orientați spre limba și cultura franceză, mai rar spre rusă sau germană, și mai rar spre engleză sau americană. Or, o mare parte din ceea ce este reprezentativ pentru SF s-a publicat și se publică în limba engleză; în afară de autorii anglo-saxoni pot fi citiți și autori est-europeni (Stanislaw Lem, A. și B. Strugațki, Josef Nesvadba, Konrad Fialkowski) sau germani (Herbert Franke). Însă și în Franța se traduce mult, în special din engleză, așa că argumentul nu apare ca hotărîtor; poate totuși explica într-o anume măsură răspunsul lui N. Manolescu la întrebarea: „Ați fi în măsură să numiți și să argumentați o serie de caracteristici supraindividuale de natură să definească un specific național al anticipației românești?". „Pentru mine, SF-ul românesc se compune din cîțiva copaci stingheri, din pricina cărora nu văd pădurea." În lipsa referințelor adecvate, se emite și se preia de-a gata o anume imagine de serviciu a SF-ului. Edificatoare, amuzante și în același timp întristătoare, sînt reflecțiile aceluiași N. Manolescu pe marginea lecturilor din Asimov, Lem și Crohmălniceanu: „Cred că toate aceste lucruri care mi-au plăcut au în comun un anumit accent pus pe logică, pe gîndire, și nu pe aventura propriu-zisă. Un ocean care e de fapt un creier uriaș – iată ceva care nu ține strict de sfera peripețiilor galactice. Multe dintre **Istoriile insolite** ale lui Crohmălniceanu se referă la felul de a se comporta al minții umane, la categoriile cu care ea operează, la paradoxurile gîndirii, și nu implică un decor specific SF, o planetă ori o navă interplanetară. Tot așa, Asimov e un cap teoretic extraordinar, gata să propună „legi" și „științe", fără a pretinde deplasări în marile spații cosmice, uniforme de astronauți sau mașinării sofisticate." Rezultă cu limpezime că, pentru N. Manolescu, SF înseamnă în primul rînd aventuri galactice, o planetă, o navă interplanetară, periplu cosmic, costume spațiale, mașinării și în ultimul rînd, ca excepții privite cu plăcută surprindere, raționalism combinativ, ingeniozitate, joc cu paradoxuri, capacitate de a genera vertij intelectual.

b) „Puritatea" literaturii este amenințată, în cazul SF-ului, de contactul mai mult sau mai puțin strîns cu știința și tehnologia. Problema e de natură psihosocială: o exprimare agramată sau stîlcirea numelui unui scriitor de notorietate internațională este automat calificată drept incultură, în vreme ce necunoașterea principiilor termodinamicii, de pildă, fie trece neobservată, fie este primită cu îngăduință complice și discret amuzată. Concretizarea cea mai frecventă a acestei atitudini o reprezintă acuzația de „tehnicism" adusă unor texte Sf. Eroarea mi se pare clară: nu există material privilegiat pentru literatură, autorul se poate opri asupra oricărui segment al realului sau imaginarului crede de cuviință, deci prezența elementelor științifico-tehnice, chiar în exces, nu e blamabilă în sine. Blamabilă este eventuala neintegrare organică în text, nefuncționalitatea **literară.**

c) Forînd și mai adînc în conștiința colectivă, descoperim un conflict generat de atitudinea față de actul creator. Înțelesul inițial dat de greci lui **Poiesis** era „formare și asamblare **conștientă** a unor elemente astfel încît să rezulte o structură armonioasă". Peste acesta s-a suprapus ulterior cel de „iluminare", de coborîre incontrolabilă a inspirației drept pe capul autorului, contribuție ideatică a iudeo-creștinismului, după cum precizează E.R. Curtius. Nu sînt un adept al poziției extremist-raționaliste de tip Pöe, care presupune excluderea totală a inefabilului, intuiției, incontrolabilului din actul creativ, dar nu mă pot împiedica să observ neîncrederea manifestată în special după război, în spațiul literar românesc, vizavi de necesitatea inteligenței la un mare scriitor. Implicit sau explicit, se consideră că autorul posedă o glandă care-i secretă materia prozastică sau, mai ales, poetică, proces în care creierul joacă un rol secundar. Abia după apariția generației '80 mi-a fost dat să citesc calificativul „inteligent" pomenit nu ca o compensație jenată în legătură cu un scriitor. Or, în esența sa, SF-ul este – fără a se reduce la numai atît – un gen „rece", care se adresează în special capacității speculative a minții umane; iată deci o altă cauză a idiosincraziei.

d) Lungul stagiu al SF-ului în revistele **pulp**, singurul spațiu de publicare vreme de decenii. Este explicabilă deci categorisirea lui în ace-

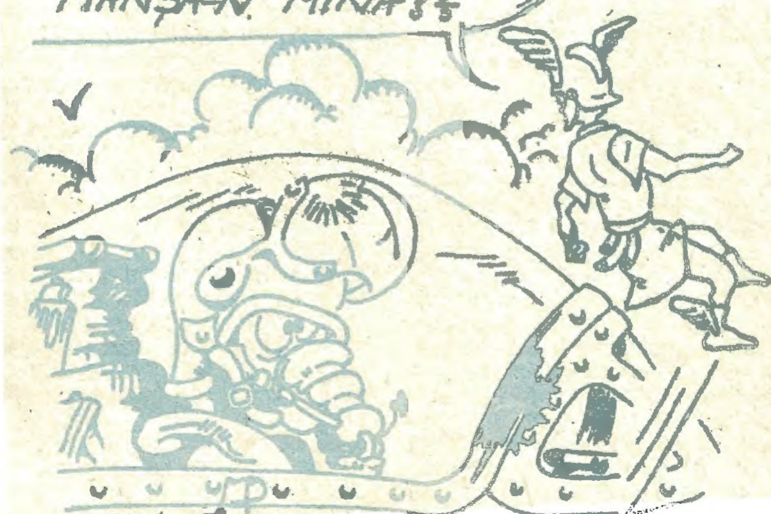
eaşi oală cu literatura de aventuri, foiletonistică, poliţistă, de divertisment. La noi, în mintea multora, **Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice** a reprezentat o continuare în alte condiţii social-politice a celebrelor **Dox-uri sau Colecţia celor 15 lei,** de dinainte de război. O pată la dosar de natură să contribuie la refuzarea accesului autorilor de gen emancipaţi, în literatura „serioasă".

e) Adiacenţa sau chiar identificarea SF-ului cu disciplinele oculte ale contemporaneităţii, de felul ozenologiei, ceneisticii, paleoastronauticii, parapsihologiei, percepţiei extrasenzoriale etc. Nu o dată mi s-a întîmplat să fiu interpelat de indivizi mai mult sau mai puţin agitaţi, convinşi că, scriind SF, sînt un iniţiat în arcanele sus-ziselor ştiinţe. Ignoranţa declarată de mine cu părere de rău a generat reacţii mergînd de la uimire pînă la dispreţ îngrozit.

f) Considerarea ca subgen (de către unii ca suburbie) al fantasticului. Această eroare, promovată de nume altfel respectabile (S. Moskowitz, R. Caillois, M. Butor, T. Todorov, A. Marino), a impus o cheie de lectură inadecvată pentru textul SF. Cu toate că Fl. Manolescu a pus foarte clar lucrurile la punct în de-acum clasica sa monografie („În comparaţie cu fantasticul, literatura SF nu cunoaşte această ruptură. Şi fantasticul şi SF-ul se pot defini prin felul în care se comportă faţă de un al treilea termen de comparaţie, care este realitatea. Dar în timp ce fantasticul reprezintă o breşă şi, implicit, o agresiune a iraţionalului în real, fantasticul ştiinţific păstrează mereu legătura raţională cu acesta, ceea ce face ca, în cele din urmă, să se poată transforma, printr-o interpretare adecvată, într-un real. SF-ul este un real plauzibil, posibil, sau virtual, fantasticul este un ne-real), eroarea se propagă în continuare prin inerţie. Există totuşi şi critici conştienţi de situaţie, care încearcă să găsească pentru SF haina potrivită, plasîndu-l în sfera altui concept decît fantasticul. Este cazul lui C. Robu, a cărui abordare propune pentru acest rol **sublimul,** în sensul pe care îl dau acestei categorii estetice lucrările lui Kant, N. Hartmann, E. Burke. Este de asemenea cazul lui V. Bugariu, care situează literatura SF în descendenţa celei manieriste, în sensul atribuit acestui termen de G.R. Hocke, identificînd procedeele şi motivele specifice acestei literaturi: paradoxul, oximoronul, concetto-ul, lumea pe dos, lumea ca labirint etc.

g) Legată generativ de punctul anterior apare frecventa situare a SF-ului în opoziţie cu literatura zisă realistă. Lăsînd la o parte o necesară, dar fatalmente prea amplă discuţie asupra a ceea ce se ascunde sub atît de spontan evocatul termen „realism", să observăm un lucru ştiut încă de pe vremea lui Wells: mecanismele de producere a textului SF presupun, o dată admisă ipoteza (ipotezele) insolită, o naraţiune realizată cu mijloacele realismului celui mai ortodox. Puţin importă verosimilitatea postulatelor ce stau la baza universului imaginar, ceea ce contează este ca tot ce derivă din ele să se articuleze logic şi/sau artistic, creînd vertijul intelectual. Reale trebuie să fie trăirile, conflictele, sentimentele, ciocnirile de idei, iară nu cadrul.

h) Atribuirea de funcţii vaticinare. Nu puţini sînt cei care consideră ca principal criteriu de apreciere a scriitorului SF cantitatea de profeţii împlinite din textele lui. Desigur, este inci-

Desen de ADRIAN PETROSCHI

tant să constați că imaginea Pămîntului văzut din spațiu, așa cum apare în **Hans Phaall**, este izbitor de asemănătoare cu descrierile astronauților, că Jules Verne și-a plasat rampa de lansare a bolidului său îndreptat spre Lună în Florida, nu departe de Cape Canaveral, că Hugo Gernsback a descris modul de funcționare al radarului cu mai mult de două decenii înainte de realizarea acestuia, că tancul a fost imaginat de Wells în povestirea **Cuirasatele terestre;** Clive Cartmill descrie pînă la amănunte, în nuvela **Deadline,** publicată în martie 1944, o bombă atomică, lucru care îi aduce pe cap toată poliția secretă americană, iar Jean-Louis Curtis, într-o povestire din volumul **Un saint au néon,** apărut în anii '50, pomenește de întîlnirea de la mijlocul deceniului nouă dintre președinții SUA și URSS, în urma căreia încordarea internațională scade. Cu toate acestea e vorba de produse secundare: ceea ce interesează în primul rînd este evaluarea **literară** a textului SF. Este bineînțeles legitimă și o abordare din punctul de vedere al beneficiilor tehnologice sau futurologice, cum legitimă ar fi și relevarea unor **Aspecte edilitare în opera lui Dostoievski.**

i) Istoria (istoriile) apocrifă a genului. Avem adesea prilejul să citim prin introducerile diverselor lucrări cum că SF-ul originează în Biblie, Ghilgameș, Odiseea, Kritias și Timaios, Ikaromenippus-ul lui Lucian, trecînd apoi prin Cyrano de Bergerac, arhiepiscopul Godwin, Johannes Kepler și Swift. Ascendențele de felul acesta sînt false pentru că folosesc criteriul prezenței unor elemente și nu criterii de structură. Este suficient să identificăm într-un text vechi umbra unei rachete, o călătorie interplanetară (indiferent că e realizată cu ajutorul vîntului puternic, al gîștelor sălbatice, al magnetului aruncat în sus și prins apoi, sau al evaporării parfumului din sticluțe propulsive), un nowhere, un outopos (în care se proiectează, mai mult sau mai puțin transparent, o satiră a societății contemporane autorului) sau vreo mașinărie mai deosebită pentru ca textul să fie de îndată încorporat în SF. În spațiul nostru literar este edificator în acest sens și savuros sfatul pe care îl dă A. Silvestri autorilor SF: „Scriitorul român de SF ar putea să imagineze istorii SF umanizînd ori cosmicizînd documentele cu inventatori **nebuni** (sic). Nu este nevoie de prea multe studii spre a da tunului miraculos al valahului Orban, care a dărîmat la 1453, zidurile Bizanțului, o dimensiune SF. Rachetele lui Conrad Haas ar putea fi, pentru un prozator român ingenios, tema unei povestiri SF nu fără originalitate. Cîți dintre prozatorii români ai „ficțiunii științifice" au consultat colecțiile locale de observații ale cerului, cuprinzînd, precum în cronica transilvăneanului Kraus, indicii science-fiction dintre cele mai bizare?". Nu. Nu există subiecte privilegiate pentru ficțiunea speculativă, cum nu există pentru literatură în general. Nu prezența sau absența elementelor tehnico-științifice, a enigmelor „nesplicate" de tot soiul, sau a ipotezelor fabuloase, determină specificitatea ficțiunii speculative, dar aspectele **structurale:** asemenea elaborării teoriei științifice, textul se construiește plecînd de la un set de ipoteze inițiale, prin generare logică. Diferența este că un om de știință își poate confrunta modelul cu realitatea și stabili gradul lui de adecvare, pe cînd textul de ficțiune speculativă trăiește prin propria-i substanță, este un edificiu flotant, apropiat de ceea ce Einstein numea **Gedanken-Experiment;** iar finalitatea construcției speculative este **literară.** Ficțiunea speculativă poate exista în absența elementului științific, tot așa cum gnoseologia nu se reduce la epistemologie.

Iată deci cauze care duc la respingerea SF-ului; „într-o lume de bătrîni, femei și literați, SF-ul ar dispărea repede", afirmă N. Manolescu. Și procedînd astfel, s-ar arunca pruncul o dată cu apa din copaie. Pentru că în mijlocul oceanului de texte în care, într-adevăr, se manipulează prefabricate literare, conflictele sînt schematice, personajele nu au adîncime psihică, gadget-urile abundă în detrimentul reliefării umanului, modalitățile narative sînt vetuste, țîșnește din cînd în cînd cîte un mimoid sau o superbă asimetriadă. Am înlocuit în ultimele fraze ale paragrafului precedent sigla SF cu **ficțiune speculativă.** Termenul a fost introdus de R.A. Heinlein pe la sfîrșitul deceniului cinci, într-o anume accepție. Voi încerca să-i dau alta: **modalitate care presupune obținerea valorii literare cu mijloace neatașate în mod normal acestui scop.** Exempli gratia: o navă avariată eșuează pe o planetă în atmosfera căreia locul oxigenului este luat de amoniac. Rezervele de oxigen fiind pe sfîrșite, echipajul nu are altă soluție decît să încerce ruperea echilibrului metastabil, astfel încît O_2 să ia locul lui NH_3 în compoziția atmosferei. Însămînțează peste tot plante pămîntene, verzi, care sînt însă repede copleșite de buruienile violete, nutrite cu amoniac. Oamenii mor pe rînd. Ultimul rămas privește plantele verzi răsărite pe mormintele tovarășilor săi, tulpini acum puternice, victorioase, hrănite de trupurile morților; se duce să se întindă alături de ei, cu viziunea transformării planetei într-un nou Pămînt – **Întemeietorii** de I. Asimov. Iată cum un context strict determinat logic – în cazul de față și științific – poate sublima în mit, emoție, literatură: **du vivant plaqué sur du mecanique.** Iată de ce un autor de ficțiune speculativă trebuie să continue să scrie, rezistînd vicisitudinilor, uneori dureroase, impuse de aplicarea nediferențiată a etichetei „sefist", asumîndu-și condiția niciodată comodă de întemeietor, de piatră conștientă de pietrele ce îi vor sta deasupra în edificiul deja întrezărit al acelei literaturi – gîndiri – a viitorului pentru care opoziția celor „două culturi" va fi ceea ce este astăzi dilema „undă sau corpuscul?" pentru fizică – o amintire.

DON A. STUART
(JOHN W. CAMPBELL JR.)

Cine-i acolo?

RETRO SF

Puţini dintre cititorii acestei nuvele cunosc anul apariţiei ei şi, probabil, se vor strîmba cu dezgust superior, mormăind despre „desuetudine", cînd vor afla că a fost publicată cu peste... o jumătate de secol în urmă (mai exact, în anul 1938).

Vîrsta nu-i ştirbeşte însă cu nimic farmecul, iar statutul ei în science fiction-ul american prezintă un interes aparte, ce merită cunoscut fie şi ca o incursiune în vastul domeniu al SF-ului anglo-saxon.

În anul 1971, la Editura Doubleday a apărut antologia **Science Fiction Hall of Fame** (Galeria de aur a science fiction-ului), sub îngrijirea cunoscutului scriitor şi editor SF Robert Silverberg (pe atunci preşedinte al Science Fiction Writers of America — Asociaţia Scriitorilor Americani de Science Fiction). Cele două volume cuprindeau 26 de povestiri şi nuvelete cărora li se atribuise retroactiv Premiul Nebula (premiu decernat de SFWA începînd cu anul 1965). Ele reprezentau alegerea făcută de peste 400 de membri ai SFWA, fiind considerate cele mai bune texte scurte publicate înainte de 1965. Le amintesc doar pe primele 5 (clasamentul alcătuit cuprindea 15 poziţii, plus alte texte considerate remarcabile):

1. **Nightfall** (Căderea nopţii) de Isaac Asimov, apărută în 1941 (în româneşte a fost tipărită în 1985 în antologia **Nici un zeu în cosmos)**
2. **A Martian Odyssey** (Odiseea marţiană) de Stanley G. Weinbaum, 1934 (în româneşte în **Odiseea marţiană,** antologie editată în 1976)
3. **Flowers for Algernon** (Flori pentru Algernon) de Daniel Keyes, 1959 (în româneşte în **Almanahul Anticipaţia 1983**)

4-5. (la egalitate)

Microcosmic God (Dumnezeu pentru un microcosmos) de Theodore Sturgeon, 1941;

First Contact (Primul contact) de Murrary Leinster, 1945.

În anul 1974, aceeaşi editură publica antologia **Science Fiction Hall of Fame vol. II** (de fapt, au fost două volume, IIa şi IIb) editată de scriitorul, criticul şi editorul SF Ben Bova. Antologia conţinea 22 de nuvele — cele mai bune publicate înainte de 1965, conform alegerii membrilor SFWA. Iată ordinea primelor cinci:

1. **Who Goes There** (Cine-i acolo?) de Don A. Stuart, 1938
2. **A Canticle for Leibowitz** (O cantică pentru Leibowitz) de Walter Miller Jr., 1956
3. **With Folded Hands** (Cu mîinile încrucişate) de Jack Williamson, 1954
4. **The Time Machine** (Maşina timpului) de H.G. Wells, 1895 (apărută în româneşte în mai multe ediţii)
5. **Baby Is Three** (Baby are trei ani) de Theodore Sturgeon, 1952.

Atracţia exercitată de această nuvelă a continuat de-a lungul anilor; retipărită în numeroase antologii, **Who Goes There** a cunoscut şi două ecranizări — prima în 1951, în regia lui Howard Hawks, cu titlul **The Thing,** a doua (cu acelaşi titlu) în 1982, o variantă **horror,** abundînd în efecte speciale.

Cîteva (puţine acum, poate mai multe cu alte ocazii) cuvinte despre autor. Don A. Stuart este pseudonimul lui John W. Campbell Jr. (1910-1971), unul din cei mai importanţi oameni de SF din Statele Unite. Începută în 1930, cariera lui de scriitor a fost aproape total sacrificată în favoarea muncii, mai puţin vizibilă, de editor de revistă. În 1937 Campbell a devenit editorul uneia dintre cele mai populare reviste SF americane, **Astounding,** funcţie pe care a deţinut-o pînă la moarte (între timp revista îşi schimbase numele în **Analog,** denumire sub care apare şi astăzi). El a adunat în jurul revistei o adevărată „echipă" de scriitori mai noi sau mai vechi, pe care i-a încurajat şi sprijinit în permanenţă, creînd un stil novator (pentru perioada respectivă) şi specific revistei, fiind considerat întemeietorul unei **Golden Age** (epocă de aur) a SF-ului american şi poate cel mai important editor SF din toate timpurile.

MIHAI DAN PAVELESCU

DON A. STUART

Cine-i acolo?

Mirosea urît. O miasmă grea, eterogenă, cunoscută numai de încăperile îngropate sub gheaţă ale unei staţiuni antarctice; un miros alcătuit din izul sudorii umane şi duhoarea grea a grăsimii topite de focă. Emanaţia provenind de la blănurile asudate pe dinăuntru şi ude de zăpadă pe dinafară. Mirosul iute de ulei ars şi mirosul emanat de cîini.

Izurile persistente de ulei de maşină contrastau puternic cu cele degajate de echipamentul din piele şi blană. Totuşi, într-un fel, dincolo de toate mirosurile acelea şi asociatele lor — cîini, maşinării şi bucătărie — răzbătea o undă ciudată, stranie; sugestia vagă a unei prezenţe străine, dincolo de olfacţiile industriei. Era mirosul vieţii. Venea dinspre forma aflată pe masă, înfăşurată în pînză de cort şi legată cu frînghii, de pe care picăturile se scurgeau încet, monoton, pe duşumea, sub lumina becului fără abajur.

Blair, biologul micuţ şi chel, răsucea nervos nodurile funiei şi netezea întruna pînza, dezvăluind gheaţa întunecată de dedesubt. Mişcările lui vioaie făceau să-i danseze umbra pe lenjeria cenuşie, atîrnată sub tavanul scund; deasupra umbrei capului, părul de pe tîmple, înconjurîndu-i chelia, căpătase aspectul unei aure.

Comandantul Garry dădu în lături o pereche de pantaloni şi păşi către masă. Privi încet, pe rînd, oamenii înghesuiţi în Camera Administraţiei. În cele din urmă, trupul lui înalt şi rigid se relaxă.

— Treizeci şi şapte, încuviinţă el. Sînt toţi aici. Tonul vocii era scăzut, dar avea autoritatea unui conducător înnăscut. Cunoaşteţi, în linii mari, povestea descoperirii făcute de Expediţia Polară Doi. Am discutat atît cu secundul McReady şi cu Norris, cît şi cu Blair şi doctorul Copper. Părerile sînt împărţite şi, deoarece privesc întregul grup, ele trebuie cunoscute de toată tabăra.

O să-l rog pe McReady să vă relateze amănuntele, pentru că aţi fost prea ocupaţi cu propriile voastre treburi ca să urmăriţi îndeaproape munca lor. McReady?

Mişcîndu-se pe fundalul fumului albastru, McReady părea desprins dintr-o legendă uitată, o statuie de bronz vie. Înalt de aproape doi metri, se opri lîngă masă şi privi în sus, pentru a nu se atinge de bîrnele plafonului. Continua să poarte un hanorac grosolan, de-o culoare galben spălăcită, nelalocul lui chiar şi acolo, la un metru dedesubtul viscolului ce bîntuia pustiul antarctic. Era roşcovan, avea o barbă uriaşă, tot roşie, şi-un păr aidoma. Mîinile puternice, relaxîndu-se pe tăblia mesei, erau acoperite cu fire arămii. Se părea că pînă şi ochii, adînciţi sub sprîncenele groase, băteau înspre ruginiu. Chiar acolo, la un metru sub pămînt, răceala continentului îngheţat se făcea simţită, dînd astfel un sens durităţii bărbatului.

— Norris şi Blair sînt de acord în privinţa unui lucru: animalul găsit n-a fost... de origine pămînteană. Norris se teme c-ar putea reprezenta un pericol, iar Blair îl contrazice.

Să revin la modul cum a fost găsit. După tot ce cunoşteam înainte de-a veni aici, se părea că locul ăsta era situat exact deasupra Polului Sud Magnetic al Pămîntului. Aici, după cum ştiţi cu toţii, acul busolei nu mai indică o poziţie fixă. Însă instrumentele mult mai precise ale fizicienilor, instrumente concepute special pentru studierea polului magnetic, au detectat un efect secundar, constînd într-o influenţă magnetică mai puţin puternică, la aproximativ 120 de kilometri către sud-vest.

Expediţia Polară Doi a fost trimisă în cercetare. Nu voi intra în alte detalii. Am găsit locul, dar nu era un munte magnetic, sau un meteorit uriaş, aşa cum se aştepta Norris. Desigur, zăcămintele de fier sînt magnetice — la fel fierul extras şi oţelul. De la suprafaţă, polul secundar descoperit era atît de mic, încît nu putea fi cauzat de nici un material magnetic cunoscut. Sondînd prin gheaţă, l-am depistat la o adîncime de treizeci de metri.

Să vă spun cîte ceva despre poziţia respectivă. Este un platou neted, întinzîndu-se peste două sute de kilometri în sudul Staţiei Doi, după cum ne-a spus Van Wall. El însă n-a avut nici timp, nici combustibil să zboare mai departe, dar teritoriul se întindea clar spre sud. Chiar în locul unde era îngropată sursa aceea de distorsiuni magnetice se află o

creastă din granit extrem de dur, care a împiedicat gheaţa ce avansa dinspre sud.

La şase sute de kilometri mai departe, este platoul Polului Sud. M-aţi întrebat de multe ori de ce se încălzeşte aici cînd se intensifică vîntul. Ca meteorolog, am explicat că nici un vînt nu poate sufla la -70°C, chiar dacă viteza lui este de numai 8 kilometri pe oră, fără să determine o încălzire datorată frecării cu pămîntul şi zăpada.

Ne-am instalat tabăra lîngă creasta aceea de granit şi-am rămas timp de douăsprezece zile. Am săpat adăposturi în gheaţa albastră de la suprafaţă şi-am scăpat de ce era mai rău. În tot acest timp, vîntul a suflat cu 65 de kilometri pe oră, ajungînd pînă la 70 şi necoborînd sub 60. Temperatura era de -63°C, variind între -60° şi -68°. Meteorologic vorbind, era o imposibilitate, dar a ţinut întruna, vreme de douăsprezece zile.

Undeva, spre miazăzi, aerul rece de pe platoul Polului Sud coboară pe toboganul acela de 6000 de metri, peste munţi, şi porneşte către nord. Pesemne, există un lanţ de munţi ce-l direcţionează şi-l conduce 600 de kilometri spre platoul acesta golaş, unde am găsit cel de-al doilea pol.

Locul respectiv este îngheţat de douăzeci de milioane de ani, de pe vremea glaciaţiei Antarcticii. Acolo n-a existat niciodată dezgheţ. Am cercetat şi-am emis mai multe ipoteze. Iată ce credem că s-a întîmplat:

Ceva, pesemne o navă, o coborît din spaţiu. Am văzut-o acolo, sub gheaţa albastră, asemănătoare unui submarin, fără turelă sau aripi directoare, lungă de 90 de metri şi cu diametrul maxim de 15 metri.

Cobora, condusă de forţe necunoscute încă omului, cînd, deodată, s-a întîmplat ceva neprevăzut — a interferat cu cîmpul magnetic al Pămîntului. A ajuns aici, în sud, probabil scăpată de sub control, ocolind polul magnetic. Ţinuturile acestea sînt sălbatice, însă pe vremea aceea, cînd de-abia îngheţau, trebuie să fi fost şi mai rău. Furtuni fără de sfîrşit şi ninsori interminabile. Cel mai păcătos era, pesemne, viscolul, care acoperise creasta muntelui cu o pătură albă şi solidă.

Nava a izbit creasta de granit şi s-a prăbuşit. N-au murit toţi pasagerii, dar propulsia ei a fost distrusă. Norris crede c-a interferat cu cîmpul magnetic al Pămîntului. Nici un obiect făcut de fiinţe inteligente nu poate supravieţui înfruntării cu imensitatea inertă a forţelor naturale ale unei planete.

Unul din pasageri a ieşit din navă. Acolo vîntul nu coboară sub 60 de kilometri la oră, iar temperatura nu se ridică peste -60°C. Şi ninsoarea cădea necontenit... Aşa încît **fiinţa** aceea s-a rătăcit după zece paşi.

McReady se opri pentru un moment şi vocea lui groasă lăsă loc şuieratului vîntului de deasupra şi murmurului vesel din ţevăraia sobiţei.

Sus, viscolul urla. Zăpada se troienea peste tabăra îngropată. Dacă un om ar fi ieşit din tunelurile ce legau încăperile subterane, s-ar fi pierdut după zece paşi. Afară, vergeaua subţire şi neagră a antenei radio se înălţa la 100 de metri spre cerul nopţii. Un cer bîntuit de vînturi, sub mantaua cîrlionţată a aurorei. Mai spre nord, orizontul fulgera în culorile stranii, furioase, ale miezului de noapte. Cam aşa era primăvara la 100 de metri deasupra Antarctidei.

Iar la suprafaţa solului era moartea albă. Moartea venind din gerul tăios, care absorbea orice fel de căldură. Gerul şi ceaţa albă, nesfîrşită, de particule fine de zăpadă, acoperind totul.

Kinner, micuţul bucătar cu cicatrice, se înfioră. Cu cinci zile în urmă, ieşise la suprafaţă ca să ia carne îngheţată din depozit. A ajuns la depozit, dar cînd s-a întors, viscolul a izbucnit dinspre sud. Moartea albă şi rece l-a orbit. După douăzeci de secunde, se învîrtea în cerc, zăpăcit. Abia după o jumătate de oră, o echipă înarmată cu frînghii a izbutit să-l găsească în vijelia albă.

Era uşor pentru un om — sau o **fiinţă** — să se rătăcească după zece paşi.

— Pe atunci, furtuna de zăpadă era, probabil, şi mai năprasnică. Glasul lui McReady îl readuse pe Kinner în prezent. În prezentul sigur şi călduros al Camerei Administraţiei. Se pare, urmă roşcovanul, că nici pasagerul navei nu se aştepta la aşa ceva. A îngheţat la trei metri de vehicul.

Noi săpam pentru a degaja nava şi, întîmplător, am nimerit peste... animalul îngheţat. Barclay l-a lovit cu toporul în ţeastă.

Văzînd despre ce era vorba, Bar a revenit la tractor, a dat drumul la focar şi, după ce a crescut presiunea, i-a chemat pe Blair şi pe doctorul Copper. Blair se îmbolnăvise şi bolea de vreo trei zile.

După ce au venit şi ei, am tăiat un bloc de gheaţă în care se afla creatura, aşa cum vedeţi, l-am împachetat şi l-am pus în tractor, ca să ne întoarcem. Totuşi, mai înainte, am vrut să intrăm în navă.

Am săpat pe lîngă ea şi-am descoperit că era construită dintr-un metal necunoscut. Uneltele nostre din beriliu şi cupru, antimagnetice, nu-l puteau zgîria. Barclay avea în tractor nişte scule din oţel, dar nici acelea nu l-au putut scrijeli. Am mai făcut cîteva încercări, inclusiv cu acid din acumulator, însă fără nici un rezultat.

Pesemne că există un procedeu de pasivare, prin care aliajul de magneziu poate rezista acidului, iar aliajul ar trebui să aibă cel puţin 95 la sută magneziu. Dar n-aveam cum să ştim asta, astfel încît, atunci cînd am descoperit uşa întredeschisă, am tăiat gheaţa din jurul ei. Prin deschizătură puteam zări unelte şi aparate, însă uşa continua să fie blocată de gheaţă, de aceea am decis s-o topim cu o explozie.

Aveam la îndemînă bombe cu decanită şi termită. Termita înmoaie gheaţa, pe cînd decanita ar fi putut distruge unele obiecte valoroase. Doctorul Copper, Norris şi cu mine am plasat o bombă cu termită de 12,5 kilograme şi-am tras sîrmele prin tunel, pînă la suprafaţă, unde Blair aştepta cu tractorul. Ne-am îndepărtat cu treizeci de metri înapoia peretului din granit şi-am declanşat bomba.

Bineînţeles, aliajul din magneziu al navei a reacţionat. Explozia bombei a fulgerat, după aceea a pălit, apoi a început iarăşi să strălucească. Din locul unde ne aflam puteam zări întregul cîmp de gheaţă, iluminat de dedesubt cu o scînteiere insuportabilă; silueta navei se distingea aidoma unui con întunecat, uriaş, îndreptat cu vîrful spre nord. A durat numai o clipă, dar am putut număra alte trei umbre, care puteau fi alţi... pasageri îngheţaţi. După aceea, gheaţa s-a prăbuşit peste navă.

Pentru asta v-am explicat, mai înainte, care erau condiţiile acolo. Vîntul suflînd dinspre pol venea din spatele nostru. Aburii şi flăcările de hidrogen se transformau într-o ceaţă de zăpadă; căldura infernală era împinsă undeva spre Oceanul Atlantic, aflat înaintea noastră. Altfel, chiar protejaţi fiind de creasta din granit, nu cred că ne-am mai fi întors.

Cumva, în infernul orbitor puteam întrezări lucruri uriaşe şi stranii, bulboane întunecate şi totuşi strălucitoare, depăşind uneori în intensitate incandescenţa magneziului. Cred că trebuie să fi fost sistemul de propulsie. Secrete ce dispăreau în flăcări... taine care i-ar fi putut aduce Omului planetele. Instalaţii misterioase, ce puteau ridica şi deplasa nava, sorbite acum de cîmpul magnetic al Pămîntului. Vedeam mişcîndu-se buzele lui Norris, dar n-auzeam nimic.

Ceva... poate sistemul de etanşare, a cedat în cele din urmă. Cîmpul absorbit cu douăzeci de milioane de ani în urmă a fost eliberat. Aurora boreală de deasupra capetelor noastre a dispărut şi întregul platou a fost scăldat într-un foc rece, orbitor. Toporul din mîna mea a devenit incandescent şi-a căzut, sfîrîind, pe gheaţă. Nasturii metalici ai hainelor mă frigeau. Iar dincolo de peretele de granit se ridica un fulger de lumină albastră.

Apoi, pereţii din gheaţă s-au prăbuşit, cu un zgomot amintind de cuburile de gheaţă zdrobite între două bucăţi de metal.

Eram orbiţi şi-am zăcut cîteva ore pe întuneric, pînă ne-am revenit. Am descoperit că, pe o rază de un kilometru şi jumătate, toate bobinele se topiseră, devenind inutilizabile, la fel dinamul, radioul, microfoanele şi căştile. Dacă n-am fi avut tractorul cu abur, n-am mai fi ajuns niciodată la Tabăra Doi.

După cum ştiţi, Van Wall a zburat dimineaţa dinspre pol şi, astfel, am ajuns. Asta-i povestea... obiectului acesta, încheie McReady, indicînd din bărbie spre masă.

II

Blair se agita neliniştit, trosnindu-şi uşor încheieturile degetelor micuţe şi osoase. Pistruii cafenii de pe mîini i se mişcau înainte şi înapoi, o dată cu tendoanele de sub piele. Ridică un colţ al foii de cort şi privi nerăbdător la obiectul din mijlocul blocului de gheaţă.

Uriaşul McReady părea preocupat. Condusese tractorul cale de şaizeci de kilometri. Calmul său părea acum uşor tulburat de revenirea printre oameni. Aici, la Baza Doi era linişte; numai viscolul se auzea dinspre pol. Un viscol urlînd sălatic, şi chipul rău şi tăcut al monstrului acela, privind cu ură, aşa cum i se păruse de prima dată cînd îl zărise prin gheaţa albastră, cu un topor înfipt în ţeastă.

— Iată care este problema, urmă meteorologul. Blair doreşte să examineze fiinţa. S-o dezgheţe, să ia din ţesuturi probe pentru microscop, şi-aşa mai departe. Norris consideră ideea periculoasă. Pe de altă parte, doctorul Copper îl susţine pe Blair. E adevărat, Norris e doar fizician, nu biolog... Dar susţine o teorie pe care zic c-ar trebui s-o ascultăm. Blair a descris formele microscopice de viaţă, descoperite de biologi chiar aici, în locurile acestea veşnic îngheţate. Formele respective îngheaţă în fiecare iarnă şi revin vara la viaţă, prin dezgheţ, trăind trei luni.

De la faptul acesta pleacă şi Norris. În locul de unde a venit această creatură trebuie să existe viaţă la nivel microscopic. Asta-i o chestiune valabilă pentru toate vieţuitoarele cunoscute nouă. Norris se teme că s-ar putea declanşa o epidemie, o maladie necunoscută pe Pămînt, dacă se vor dezgheţa particulele microscopice care au stat acolo amorţite timp de douăzeci de milioane de ani.

Blair admite că asemenea forme de viaţă şi-ar putea menţine puterea de-a trăi. Formele neorganizate, cum sînt de pildă celulele, îngheţate, îşi pot păstra viaţa timp îndelungat. Fiara însă e tot atît de moartă precum mamuţii îngheţaţi descoperiţi în Siberia. Formele de viaţă organizate, şi cu un înalt grad de dezvoltare, nu pot rezista, totuşi, unui asemenea tratament.

Dar celulele microscopice pot. Norris sugerează faptul că am putea elibera o formă de boală care, fiind necunoscută omului, ar putea deveni distrugătoare.

Blair răspunde că astfel de germeni pot exista, însă Norris exagerează. În mod absolut sigur, ei ar fi inofensivi pentru om. Probabil că alcătuirea chimică a vieţii pămîntene...

— Probabil! Micuţul biolog înălţă capul brusc, cu una din acele mişcări nervoase ale sale. Deasupra cheliei, haloul cenuşiu al părului fîlfîi nervos. Ha! O simplă privire...

— Ştiu, aprobă McReady. Creatura nu este terestră. S-ar părea că are o chimie diferită de-a noastră şi deci nu se poate transmite o infecţie. Îndrăznesc să afirm că nu poate fi periculoasă.

Meteorologul privi spre doctorul Copper. Acesta clătină încetişor din cap.

— Aşa este, aprobă el. Omul nu se poate infecta cu germeni ce trăiesc în rude destul de apropiate, în şerpi să zicem. Iar şerpii sînt, zîmbi el, **mult** mai apropiaţi de noi decît **asta.**

Vance Norris se foi furios. Faţă de ceilalţi bărbaţi era scund, avînd în jur de un metru şi şaizeci, iar constituţia lui solidă îl făcea să pară şi mai micuţ. Avea părul negru, scurt şi ţepos, aidoma unor fire de sîrmă, iar ochii îi erau gri-oţelii. Dacă McReady părea alcătuit din aramă roşcată, Norris era făcut din oţel. Mişcările, gîndurile, comportarea lui aveau impulsul rapid şi puternic al arcului de oţel. Nervii îi erau tot oţel — dur, răspunzînd imediat.

Se decisese să vorbească şi se lansă într-un potop:

— La naiba cu alcătuirea chimică diferită! Creatura asta poate să fie moartă — sau nu —, dar mie nu-mi place! Ce dracu', Blair, lasă-i să vadă ce monstruozitate vrei să aperi. Să vadă şi-apoi să hotărască dacă mai doresc s-o dezgheţe în tabără!

Apropo de dezgheţ... Dacă vreţi s-o faceţi în seara asta, vă trebuie una din încăperi. Cineva... cine-i de pază la noapte? Magneticul... Ah, Connant! Diseară sînt Razele Cosmice. Ei bine, va trebui să stai la un loc cu mumia asta de douăzeci de milioane de ani.

Dezveleşte-o, Blair! Cum vrei să ţi-o cumpere, dacă nu ştiu despre ce-i vorba? Poate că are altă structură chimică. Nu ştiu ce altceva ar mai putea avea, dar mie nu-mi place. Dacă am putea-o judeca după expresia feţei — nu-i omenească, aşa încît e greu de apre-

ciat —, era uimită atunci cînd a îngheţat. De fapt, surprinderea e doar o aproximare a ceea ce simţea: nebunie, ură, demenţă. Nici un sinonim nu-i prea potrivit.

Cum Dumnezeu vrei să ştie băieţii pentru cine votează? Încă n-au văzut cei trei ochi roşii, nici părul, ca un maldăr de viermi albaştri... Viermi ce se tîrăsc. Se tîrăsc... lua-i-ar dracu', chiar acum se tîrăsc prin gheaţă.

Nimic avortat vreodată pe Pămînt nu poate avea expresia aceea de ură absolută, avută de creatură, acum douăzeci de milioane de ani, cînd a privit deşertul de gheaţă. Aş zice chiar demenţă!

La naiba! De cînd am văzut ochii ăia roşii, visez urît. Am coşmaruri: monstrul se dezgheaţă şi revine la viaţă; n-a murit şi nici măcar n-a fost inconştient vreme de douăzeci de milioane de ani, ci doar a hibernat, aşteptînd. O să-l visaţi şi voi... în timp ce el o să picure, o să picure diseară, în Camera Cosmică.

Şi... Connant, se răsuci Norris către specialistul în radiaţii cosmice, n-o să te distrezi deloc, stînd toată noaptea acolo, singur. Vîntul şuierînd deasupra, picăturile scurgîndu-se...

Se opri şi privi în jur:

— Ştiu că asta nu-nseamnă ştiinţă, deşi este psihologie. Veţi avea coşmaruri un an de zile. De cînd am văzut creatura, mă trezesc în fiecare noapte. De asta o urăsc şi nu vreau s-o mai văd aici. Duceţi-o acolo de unde am luat-o şi lăsaţi-o să îngheţe încă douăzeci de milioane de ani. Am visat că nu-i alcătuită la fel ca noi — ceea ce este evident —, ci dintr-o altfel de carne, care se poate autocontrola. Îşi poate schimba forma, semănînd cu un om. Am mai visat că aşteaptă să ucidă şi să mănînce...

E adevărat că nu-s argumente logice. Dar monstrul nu se poate supune logicii pămîntene.

Poate că are o structură chimică diferită, poate că şi paraziţii lui au o structură chimică diferită. Un microb n-ar rezista, însă ce ziceţi de un virus, Blair şi Copper? Aţi zis că asta nu-i decît o enzimă moleculară. Ca să acţioneze, are nevoie de-o singură moleculă de proteină, din orice corp.

Şi de unde ştiţi că, din milioanele de microbi ce-i poartă, **nici unul** nu-i periculos? Ce spuneţi despre boli ca **hidrofobia** — turbarea — care atacă orice fiinţă cu sînge cald, indiferent de structura ei chimică? Sau psitacoza? Trebuie oare să ai un organism precum papagalul, Blair? Dar necroza, cangrena? Teoria cu structura corpului e o glumă!

Blair înălţă privirea şi, pentru o clipă, întîlni ochii furioşi al lui Norris.

— Deocamdată, ai admis că singurele lucruri provenind dinspre creatură sînt visele. Recunosc... Un zîmbet răutăcios brăzdă chipul omuleţului: Şi eu am visat. Deci este o boală a viselor, fără îndoială o maladie gravă!

Pînă una alta, ai o părere greşită despre viruşi. În primul rînd, nimeni n-a demonstrat ipoteza enzimei moleculare şi asta spune multe. În al doilea rînd, te rog să mă anunţi cînd te vei îmbolnăvi datorită virusului mozaicul tutunului ori din cauza ruginii grîului. O cereală este mult mai apropiată de structura chimică a corpului tău decît fiinţa asta din altă lume.

În privinţa turbării, ea este strict limitată. N-o poţi lua sau transmite unei cereale sau unui peşte, care e un descendent colateral al unui strămoş comun. Ceea ce nu putem spune despre... arătă biologul spre masă.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat dezgheţat, faceţi-o într-o baie de formalină. Am sugerat ca...

— Iar eu am spus că-i lipsit de sens! Nu putem face compromisuri! De ce aţi venit **aici,** tu sau comandantul Garry, pentru a studia magnetismul? De ce nu erai mulţumit să stai acasă? În New York este destulă forţă magnetică. Aşa cum nici voi nu puteaţi obţine informaţiile dorite rămînînd în New York, nici eu n-aş mai putea studia această fiinţă după ce a stat în formalină. În plus, **nu va mai exista niciodată un duplicat al ei!** Rasa din care provine trebuie să fi dispărut în cele douăzeci de milioane de ani cît a stat creatura îngheţată, aşa încît chiar dacă ar fi venit de pe Marte, tot n-am avea şanse s-o mai găsim. Iar nava... a explodat.

Există o singură soluţie, iar aceasta este şi cea mai bună. Fiinţa trebuie dezgheţată încet, cu grijă... şi nu în formalină.

Comandantul Garry se aplecă înainte şi Norris se retrase, bolborosind furios:

— Domnilor, cred că Blair are dreptate. Ce spuneţi?

— Ni se pare în regulă, mîrîi printre dinţi Connant. Cred numai c-ar trebui să stea el, să o păzească în timp ce se dezgheaţă. Rînji, îndepărtîndu-şi de pe frunte un cîrlionţ şaten: De fapt, e o idee foarte bună — să stea cu mortul ăsta vesel!

Garry zîmbi uşor. Un murmur aprobator trecu printre oameni.

— Connant, cred că stafie să fi fost şi tot murea de foame după atîta vreme. Zic că te poţi descurca şi singur. Connant „Om-de-fier" poate să-şi mai doboare adversarii...

Connant se înfioră nemulţumit.

— Nu mă tem de stafii! Mai bine să vedem...

Blair desfăcu rapid nodurile. Îndepărtă foaia de cort şi dezvălui fiinţa. O parte din blocul de gheaţă se topise datorită căldurii din încăpere, iar gheaţa rămasă era limpede şi albăstruie, ca sticla. Strălucea umedă şi lucioasă sub becul fără abajur.

Oamenii încremeniră. Făptura zăcea acolo, cu faţa în sus, pe scîndurile unsuroase ale mesei. Lama ruptă a toporului era încă înfiptă în ţeasta stranie. Trei ochi demenţi, plini de ură, străluceau ca focul viu, sîngerii, pe un chip înconjurat de un cuib colcăitor de viermi albaştri, unduindu-se acolo unde ar fi trebuit să crească părul.

Van Wall, pilotul cu nervi de oţel, înalt de doi metri şi cu o greutate de o sută de kilograme, scoase un sunet straniu şi înăbuşit, apoi, împleticindu-se, ieşi afară, pe coridor. Jumătate din bărbaţi ieşiră din încăpere, iar restul se îndepărtară de masă.

McReady stătea lîngă unul din capetele mesei, urmărindu-i. La capătul opus, Norris privea fioros creatura. Dincolo de uşă, Garry vorbea simultan cu vreo şase oameni.

Blair avea o teslă. Gheaţa ce încastra fiara fîşîi sub oţel, căzînd de pe fiinţa pe care o încătuşase timp de douăzeci de milioane de ani...

III

— Ştiu că nu-ţi place, Connant, dar trebuie să fie dezgheţat corect. Spui să-l lăsăm aşa cum era, pînă revenim în mijlocul civilizaţiei... Admit faptul că acolo am putea face o treabă mai bună şi mai completă. Dar cum îl vom trece prin zona temperată, apoi prin cea ecuatorială, şi iar prin cea temperată, pînă ajungem la New York? Nu vrei să stai cu el o noapte, dar propui să-l atîrnăm în congelator, la un loc cu carnea? Blair ridică ochii de la munca lui, încuviinţînd triumfător din chelia pistruiată.

Kinner, bucătarul cu cicatricea, îl opri pe Connant să mai caute un răspuns:

— Ia ascultă! Încearcă să pui chestia aia la un loc cu carnea şi, p-onoarea mea, dacă n-o să-i ţii tovărăşie! Îmi puneţi pe mese tot ce se mişcă prin tabără şi eu trebuie să rabd! Aduceţi porcăria aia în congelator şi-o să vă gătiţi singuri!

— Kinner, obiectă biologul, este singura masă destul de mare pentru a putea lucra pe ea. Ţi-am mai explicat asta.

— Da, ce să-ţi zic! Clark îşi aduce cîinii aici, ca să-i opereze, după ce se încaieră, şi Ralsen îşi repară săniile pe ea. Ce dracu', un Boeing ar mai lipsi! Şi-aţi fi în stare să veniţi cu el aici, dacă l-aţi putea vîrî prin tunele...!

Comandantul Garry chicoti, privind spre Van Wall, şeful piloţilor. Barba blondă a acestuia se clătină grav şi aprobator:

— Ai dreptate, Kinner. Secţia aviatică e singura care te respectă aşa cum meriţi.

— Se mai aglomerează uneori, Kinner, încuviinţă Garry. Mă tem că n-ai ce să faci... Într-o staţiune antarctică nu poţi vorbi de intimitate, de izolare.

— Izolare? Ce-i aia?Ştiţi, singurul lucru care m-a făcut să bocesc a fost cînd l-am auzit pe Barclay urlînd: „Ultimele lemne din tabără! Ultimele lemne din tabără!", ca dup-aia să le înşface şi să-şi facă o cabină pe tractor. Ce naiba, duc dorul lunii ăleia crestate pe uşă chiar mai mult decît a soarelui. Era uşa de la bucătărie, aia era! A cărat cu el ultima fărîmă de izolare pe care-o puteam pretinde!

Connant zîmbi şi el în faţa bunei dispoziţii emanate de Kinner. Se încruntă după

aceea, privind creatura cu ochi roşii, pe care Blair continua s-o desprindă din învelişul de gheaţă. Îşi trecu degetele prin părul lung pînă la umeri, apoi îşi aranjă, cu un gest reflex, o şuviţă după ureche.

— Cocioaba aia de laborator pentru radiaţii cosmice o să fie al naibii de aglomerată şi cu asta înăuntru. De ce nu tai toată gheaţa de pe el — n-o să se bage nimeni peste tine, te asigur — şi să-l atîrni dup-ala deasupra boilerului? E suficient de cald... În cîteva ore, poate prăji un pui sau chiar o pulpă de vacă.

— Ştiu, replică Blair, lăsînd tesla jos, ca să poată gesticula cu degetele osoase şi pistruiate, dar e prea important ca să riscăm. O asemenea ocazie n-a mai existat şi n-o să mai existe. Este singura şansă pe care o va avea omenirea şi trebuie acţionat cu grijă. Ţii minte peştii prinşi lîngă Marea Ross, care au îngheţat imediat cum i-am scos pe punte? Dacă i-am fi încălzit încetişor, ar fi revenit la viaţă. Formele inferioare de viaţă nu sînt ucise de îngheţul instantaneu şi dezgheţarea lentă. Am...

— Hei, ce dracu'! Asta înseamnă că blestemăţia asta o să învie! urlă Connant. Porcăria naibii! Dă toporul ăla... În cîteva clipe o să ai la bucăţi de studiat...

— Nu! **Nu,** nebunule... Biologul sări în faţa lui Connant, protejîndu-şi preţioasa descoperire. Lasă-mă să termin! E vorba numai de forme inferioare de viaţă. Fii atent! Un peşte poate reveni la viaţă, după îngheţ, pentru că este o formă atît de inferioară încît, dacă celulele individuale ale corpului pot învia, asta e suficient pentru restabilirea vieţii. În vreme ce orice formă superioară de viaţă dezgheţată în acest mod moare. Nu ajunge simpla repunere în funcţiune a celulelor. Mai trebuie organizare şi cooperare, care nu mai pot fi restabilite. Într-un fel, în orice animal îngheţat rapid există viaţă potenţială. Însă — în circumstanţe normale — aceasta nu mai poate redeveni viaţă activă. La formele superioare ele sînt prea delicate şi complexe. Iar aceasta e o fiinţă inteligentă, pe aceeaşi treaptă a evoluţiei cu omul, dacă nu şi mai sus. Este tot atît de moartă, pe cît ar fi un om congelat.

— De unde ştii? se răsti Connant, coborînd toporul.

Comandantul Garry îi puse o mînă pe umăr, împăciuitor.

— Stai puţin, Connant! Vreau să mă înţelegi. N-aş fi de acord cu dezgheţarea fiarei, dacă ar exista cea mai infimă posibilitate ca ea să revină la viaţă. Sînt conştient că ar fi extrem de neplăcut să învie, dar nu cred că este posibil aşa ceva.

Doctorul Copper scoase pipa dintre dinţi şi-şi apleacă trupul afară din cuşetă:

— Blair a fost prea doct în explicaţii. Animalul este mort. Tot atît de mort precum mamuţii îngheţaţi descoperiţi în Siberia. Avem tot felul de dovezi că fiinţele nu mai trăiesc după ce au îngheţat — în general vorbind, nici măcar peştii — şi cu atît mai puţin formele superioare de viaţă. Ce s-a întîmplat, Blair?

Micuţul biolog începu să vorbească. Ciuful de păr i se legăna revoltat.

— Celulele individuale îşi pot manifesta caracteristicile din timpul vieţii, dacă dezgheţarea se produce corect. Celulele musculare ale omului trăiesc multe ore după moartea acestuia. Însă din cauza asta, sau pentru faptul că unghiile sau părul omului continuă să crească după moarte, nu poţi acuza un cadavru că este vrăjit, sau mai ştiu eu ce anume...

Dacă dezgheţul se face cu atenţie, pot avea şansa să-mi dau seama cărei lumi îi aparţine. N-avem alte metode pentru a determina dacă a venit de pe Marte, Venus sau din altă galaxie.

Faptul că n-are un aspect uman nu-i un motiv pentru a-l acuza de răutate, ură sau altceva. Poate că expresia chipului său este echivalentă cu resemnarea înaintea morţii. La chinezi, albul este culoarea doliului. Dacă oamenii pot avea obiceiuri diferite, de ce n-ar putea o rasă atît de neobişnuită să aibă alte expresii faciale?

— Resemnarea dinaintea morţii! rîse încetişor Connant. Dacă asta era expresia lui de resemnare, sînt sigur că n-aş fi vrut să-l văd furios. Chipul ăsta nu poate exprima pace şi linişte. Nu cred c-a meditat vreodată la astfel de lucruri.

Ştiu c-o iubeşti, dar fii rezonabil! Fiinţa asta a avut o copilărie rea; a prăjit echivalentele locale ale pisicilor şi s-a distrat la maturitate căutînd cazne noi şi ingenioase!

— N-ai nici un drept să spui aşa ceva, izbucni Blair. Cum poţi să te referi la o expresie facială care n-are nimic comun cu omul? Poate că n-are nici un fel de echivalenţă umană! Este o altă manifestare a Naturii, un alt exemplu al uluitoarei ei adaptări! Trăind pe o altă planetă, poate mai aspră, are altă formă şi alte trăsături. Este însă tot copilul Naturii, ca şi tine. A urî ceea ce nu-i seamănă este o slăbiciune specifică omului. Pe planeta ei, poate că fiinţa asta te-ar socoti o monstruozitate palidă, cu un număr insuficient de ochi şi un corp puhav şi umplut cu aer.

Numai pentru că natura ei este diferită, n-ai nici un motiv să afirmi că este rea prin esenţă.

— Ha! izbucni exploziv Norris şi privi fiara. Poate că, pe alte planete, creaturile nu **sînt** fioroase doar pentru că au un alt aspect... Dar dacă ăsta **este** un copil al Naturii? Atunci, Natura lui este deformată.

— Hei! Terminaţi cu gălăgia şi luaţi porcăria de pe masa mea, interveni Kinner. Şi puneţi naibii ceva peste ea. E groaznică!

— Kinner e impresionat, rînji Connant.

Bucătarul îl privi şi zîmbi răutăcios.

— Ce-i, băieţaş? Pînă acum un minut, de ce nu te agitai? Dacă vrei, îl punem lîngă tine diseară.

— Nu mă tem de el, izbucni Connant. Nu-mi place să veghez lîngă un cadavru, da' n-o să mă dau înapoi s-o fac.

— Aha! zîmbi larg Kinner. Se îndreptă spre sobă şi agită jăraticul, acoperind zgomotul făcut de Blair, care continua să cioplească gheaţa.

IV

Clic, făcu numărătorul de particule cosmice, clic-brrrp-clic! Connant tresări şi azvîrli creionul.

— La dracu'! Privi spre colţul cel mai îndepărtat, apoi din nou către contorul Geiger, aşezat pe masă. Se aplecă după creion, după aceea se aşeză şi încercă să scrie mai vizibil. Mîna îi tresări involuntar la fiecare zgomot al contorului, prelungind literele într-un scris colţuros. Fîşitul slab al lămpii şi sforăiturile îndepărtate ale bărbaţilor din dormitoare constituiau fundalul sonor pentru sunetele neregulate ale contorului şi cărbunilor pocnind în sobă. Şi, bineînţeles, pentru picuratul monoton al obiectului din colţ.

Fizicianul scoase din buzunar un pachet de ţigări, îl pocni uşor, alese o ţigară şi o înfipse între buze. Bricheta refuza să funcţioneze şi căută, nervos, printre hîrtiile de pe masă, după o cutie de chibrituri. Renunţă înjurînd şi merse la sobă, unde luă cu vătraiul un cărbune din jar.

Bricheta funcţionă imediat cum o încercă, după ce reveni la masă. Contorul emise o suită de piuituri rapide, străbătut pesemne de un fascicul de radiaţii cosmice. Connant se răsuci să-l privească şi încercă să se concentreze asupra interpretării datelor adunate în ultima săptămînă. Rezumatul săptămînal...

Renunţă şi cedă... înaintea curiozităţii sau a nervilor. Ridică lampa de pe masă şi o purtă spre colţul încăperii. Se duse după aceea la sobă şi reveni cu vătraiul. Fiara se afla acolo de aproape optsprezece ore. Cu o prudenţă instinctivă, o atinse uşor cu vătraiul; carnea nu mai avea duritatea metalului, ci devenise elastică. Avea aspectul unui cauciuc albastru, umed şi strălucitor, iar picăturile de apă de pe ea sclipeau în lumina lămpii cu gaz aidoma unor nestemate mici şi rotunde. Connant simţi o pornire lăuntrică de a deşerta peste ea gazul din rezervorul felinarului şi de a azvîrli ţigara deasupra. Cei trei ochi roşii îl fixau fără vedere, retinele lucioase reflectînd razele neclare ale lămpii.

Vag, îşi dădu seama că-i privea de foarte mult timp şi de abia realiză că nu mai erau lipsiţi de privire. I se părea însă ceva lipsit de importanţă, ca şi mişcările lente, greoaie ale tentaculelor de la baza gîtului subţire, care pulsa uşor.

Connant ridică lampa şi reveni la masă. Se aşeză pe scaun, privind paginile acoperite cu formule. În mod curios, clicurile contorului nu-l mai deranjau, nici pocnetul cărbunilor din sobă nu-l mai distrăgea atenţia.

Scîrţîitul podelei înapoia lui nu-i întrerupse munca şi continuă să completeze raportul săptămînal, în mod automat, umplînd coloanele cu date şi făcînd scurte însemnări rezumative pe margini.

Scîrţîitul podelei se auzea tot mai aproape.

V

Blair se trezi brusc din hăurile unui coşmar. Deasupra lui, chipul lui Connant plutea vag, părînd, pentru o clipă, continuarea visului oribil. Însă faţa fizicianului era furioasă şi chiar speriată.

— Blair! Blair! Trezeşte-te, afurisitule!

— Hă? Biologul îşi freacă ochii cu degetele pistruiate strînse în pumni. Din celelalte paturi, cîteva capete se ridicară să-i privească.

— Trezeşte-te, se îndreptă Connant. A fugit afurisitul tău de animal!

— Ce?! Tunetul vocii lui Van Wall zgudui dormitorul. De afară se auzeau glasuri strigînd. Cei doisprezece locatari ai încăperii vecine năvăliră înăuntru, conduşi de Barclay, enorm într-o pijama de lînă şi cărînd un extinctor.

— Ce dracu' s-a întîmplat? întrebă mecanicul.

— A scăpat blestemăţia ta! Acum douăzeci de minute, am aţipit şi, cînd m-am trezit, dispăruse. Doctore, ce erau idioţeniile pe care le-ai îndrugat despre fiinţele care nu mai pot reveni la viaţă? Viaţa aia potenţială a lui Blair a şters-o!

Copper privea în gol.

— Nu era pămîntean, suspină el, şi... mă tem că nu i se pot aplica legile terestre.

— Pînă una, alta, trebuie să-l găsim şi să-l capturăm. Connant înjură nervos, cu ochii scăpărînd de mînie. Bine că diavolul ăla nu m-a înghiţit cînd dormeam...

Blair îl privi înfricoşat:

— Poate că te-a... îîî, trebuie să vedem.

— Tu să vezi! Era amorul tău! Eu am avut destulă parte de el, stînd acolo atîtea ore, cu contorul clicăind, în timp ce voi sforăiaţi aici. De mirare c-am adormit. Mă duc prin Administraţie.

Comandantul Garry apăru în cadrul uşii, potrivindu-şi centura.

— Nu mai e nevoie. Urletul lui Van Wall a fost ca decolarea unui Boeing. Deci nu era mort?

— În nici un caz nu l-am dus eu în braţe, răspunse Connant. Ultima dată cînd l-am văzut, din rana din ţeastă i se scurgea o zeamă verzuie, ca o omidă strivită. Doctorul zicea că legile noastre nu i se aplică... că e nepămîntean. Aşa-i! Este un monstru nepămîntean, cu o dispoziţie stranie, judecîndu-l după chip, şi care dă tîrcoale cu creierii scurgîndu-i-se.

Norris şi McReady apărură şi ei în cadrul uşii.

— L-a văzut careva pe aici? întrebă inocent Norris. Înalt de-un metru jumate... trei ochi roşii... creierii curgînd... Hei, de fapt, a verificat cineva dacă nu-i un banc? Dacă-i aşa, cred c-o să-i punem animalul lui Connant în pat, la noapte.

— Nu-i de glumă, se scutură fizicianul. Dumnezeule, aş vrea să fie...

Se întrerupse. De-a lungul coridoarelor se reverberă un urlet sălbatic, îngrozitor. Bărbaţii încremeniră, apoi se răsuciră cu chipurile într-acolo.

— Cred că l-am localizat, strigă Connant. Ochii lui negri erau străbătuţi de o nelinişte stranie. Alergă în dormitor şi reveni cu un revolver de calibrul 45 şi un topor pentru gheaţă. Le cîntări în mîini şi porni spre adăpostul cîinilor. A luat-o pe coridor greşit, adăugă el, şi-a nimerit între cîini. Auziţi, şi-au rupt lanţurile...

Urletul pe jumătate terorizat al haitei de cîini se transforma într-un chelălăit ascuţit, de vînătoare. Lătrăturile erau amplificate de-a lungul coridoarelor înguste şi, o dată cu ele, răzbăteau mîrîituri pline de ură. Un urlet de durere, o duzină de mîrîituri...

Connant se repezi înainte, urmat îndeaproape de McReady, Barclay şi comandantul Garry. Ceilalţi bărbaţi alergară după arme, la Administraţie şi în atelierul pentru repararea săniilor. Pomroy, îngrijitorul celor cinci vaci ale taberei, porni în direcţia opusă, cu

gîndul la o furcă de vreo doi metri.

Barclay ezită, văzîndu-l pe McReady întorcîndu-se brusc şi dispărînd pe una dintre ramificaţiile tunelului. Nesigur, mecanicul îşi privi extinctorul, apoi reluă alergarea după spinarea lată a lui Connant. Era convins că McReady avea o idee utilă.

Fizicianul se opri la cotitura tunelului.

— Dumnezeule..., icni el. Revolverul bubui asurzitor; trei unde sonore, palpabile răsunară prin tunel. După aceea, încă două detunături. Revolverul căzu pe zăpada îngheţată ce constituia podeaua coridorului şi Barclay zări toporul ridicîndu-se, schiţînd un gest de apărare. Trupul masiv al lui Connant îi bloca vederea, dar auzi ceva miorlăind şi hohotind dement. Cîinii erau mai tăcuţi; mîrîiturile lor joase aveau în ele o seriozitate gravă. Pe podea li se auzeau ghearele, iar lanţurile zăngăneau.

Brusc, Connant se deplasă lateral şi Barclay zări ceea ce se afla în faţa lui. Pentru o clipă, îngheţă, după aceea blestemă cu furie. Bestia sări spre fizician şi acesta lovi cu partea teşită a toporului în ceea ce putea fi un cap. Animalul scoase un geamăt oribil, dar masa de carne, ruptă de colţii cîinilor într-o duzină de locuri, se ridică iarăşi în picioare. Ochii roşii sclipeau cu o ură nepămînteană şi-o vitalitate de neînvins.

Barclay lansă asupra lui jetul extinctorului; şuvoiul orbitor şi spumant de chimicale îl zăpăci şi derută, adăugîndu-se atacurilor sălbatice ale cîinilor care-şi uitaseră frica.

McReady îşi croia loc printre oamenii înghesuiţi pe coridor, împingîndu-i în lături. Ducea în mîini una dintre uriaşele lămpi cu benzină utilizate la încălzirea motoarelor avionului. Lampa răbufni puternic, atunci cînd îi deschise supapa. Mieunatul dement crescu în intensitate, şi cîinii săriră din calea flăcării albastre, lungă de un metru.

— Bar, adu repede un cablu electric! Şi ceva drept mîner. Dacă nu pot prăji monstrul, să încercăm să-l electrocutăm! McReady vorbea cu autoritatea omului care are un plan bine chibzuit. Mecanicul se răsuci şi alergă spre încăperea generatorului electric. Norris şi Van Wall i-o luaseră deja înainte.

Barclay găsi cablul în boxa electricienilor din peretele tunelului. Într-o jumătate de minut, îl trase afară, tîrîndu-l spre adăpostul cîinilor.

— Putere! se auzi strigînd vocea lui Van Wall, în momentul cînd puse în funcţiune dinamul de rezervă, cu petrol. Acum, acolo se găseau vreo şase oameni, alimentînd cu cărbuni motorul cu aburi al generatorului. Blestemînd încontinuu, Norris lucra rapid, cu degete sigure, îmbinînd cap la cap firele cablului cu cele de la generator.

Cînd Barclay ajunse înapoi, cîinii se retrăseseră din faţa unei monstruozităţi cu ochi roşii, scînteietori, care scheuna furioasă. Cîinii formaseră un semicerc din care se distingeau boturile mînjite cu roşu şi colţii albi. McReady stătea încordat în colţul coridorului, cu lampa de benzină pregătită, gata să intervină. Simţindu-l pe Barclay, păşi în lateral, fără să-şi ia ochii de la fiară. Pe chipul lui arămiu apăru un rînjet maliţios.

Glasul lui Norris răsună prin tunel şi Barclay înaintă. Cablul era ataşat de mînerul lung al unei lopeţi pentru zăpadă, iar cele două fire separate şi dezgolite pe o lungime de 45 de centimetri erau fixate în unghi drept. Sîrmele din cupru, încărcate la 220 de volţi, sclipeau în lumina felinarelor. Creatura miorlăi, oprindu-se şi sări lateral. McReady avansă lîngă Barclay. Cîinii din spate sesizaseră planul oamenilor cu o abilitate de-a dreptul telepatică. Mîrîielile lor sporiră, iar ei înaintară tiptil. Brusc, un alsacian negru, uriaş sări asupra monstrului încolţit, care se întoarse urlînd, sfîşiind cu colţii ca nişte pumnale.

Mecanicul înaintă rapid şi înfipse harponul improvizat. Se auzi un răcnet ascuţit, apoi se stinse încet. Mirosul de carne arsă se răspîndi pe coridor într-un fum greţos. Bubuitul îndepărtat al dinamului deveni un păcănit tot mai slab.

Ochii roşii încremeniră peste masca unei feţe. Membrele, labele, tresăriră şi înţepeniră. Cîinii săriră şi Barclay retrase arma. Colţii ascuţiţi sfîşiau fiinţa nemişcată de pe podea.

VI

Garry privi spre bărbaţii din cameră. Treizeci şi doi, unii nervoşi, rezemaţi de perete, alţii relaxaţi, unii aşezaţi, cei mai mulţi înghesuindu-se aidoma unor sardele. Trei-

zeci şi doi, plus cei cinci care se ocupau de cîinii răniţi, în total treizeci şi şapte, efectivul complet.

— În regulă, începu Garry. Cîţiva dintre voi, cel mult trei sau patru, au văzut ce s-a întîmplat. Iniţial, toţi aţi văzut creatura pe masă şi v-aţi făcut o idee. Cine n-a apucat s-o vadă...

Apucă un colţ al foii de cort şi-l ridică. De dedesubt se înălţă un miros înţepător de carne arsă. Oamenii se foiră, murmurînd.

— Se pare că Charnauk nu va mai conduce săniile, de azi înainte, urmă Garry. Blair doreşte să studieze animalul mai amănunţit. Noi vrem să ştim ce s-a întîmplat şi dacă este cu adevărat mort. Aşa-i?

— Cine n-o crede, să-l păzească la noapte, rînji Connant.

— Ei, Blair, ce ne poţi spune? Ce-a fost? se întoarse Garry către biolog.

— Mă întreb, de fapt, i-am văzut vreodată adevărata formă, privi Blair spre mogîldeaţa acoperită. S-ar fi putut să imite fiinţele care construiseră nava... deşi nu cred. Sînt convins că aceea era înfăţişarea lui reală. Aceia dintre noi care au fost mai aproape în timpul luptei l-au văzut în acţiune; ceea ce se găseşte pe masă este rezultatul transformării. Cînd a evadat din încăpere, se pare că a început să caute prin preajmă. Antarctica era tot îngheţată, aşa cum o văzuse cu ere în urmă. Din observaţiile făcute în vreme ce se dezgheţa şi din mostrele prelevate atunci cred că provenea de pe o planetă mai caldă decît Pămîntul. În forma lui naturală nu putea rezista temperaturii de aici. Nu există nici o formă de viaţă pămînteană care să poată trăi iarna în Antarctida, dar cel mai bine se adaptează cîinii. Monstrul a descoperit cîinii, într-un fel sau altul s-a apropiat de Charnauk şi l-a prins. Ceilalţi cîini l-au mirosit... sau l-au auzit... nu ştiu... în orice caz, şi-au rupt lanţurile şi l-au atacat înainte de-a izbuti să termine. Ceea ce am găsit noi era o parte Charnauk, ciudat, doar pe jumătate mort, o parte cîine pe jumătate digerat de protoplasma gelatinoasă a creaturii şi o parte fiinţa iniţială. Totul topit, să zicem, într-o protoplasmă de bază.

Cînd l-au atacat cîinii, şi-a schimbat forma în cea mai bună creatură luptătoare pe care o cunoştea. S-ar părea că este vorba tot de o fiară extraterestră.

— Şi-a schimbat forma! izbucni comandantul. Cum?

— Orice organism viu este alcătuit din protoplasmă şi din nuclee submicroscopice, care au rolul s-o controleze. Fiinţa aceasta reprezenta o modificare; celulele protoplasmei ei erau controlate de nuclee mult mai mici. Fizicienii pot face o comparaţie între o celulă a oricărei fiinţe vii şi un atom. În principal, atomul este alcătuit din orbitele electronice, însă nucleul atomic este cel care-i conferă specificitatea.

Nu e ceva care să ne dea peste cap tot ceea ce ştiam. Este pur şi simplu vorba de o modificare nemaiîntîlnită pînă acum. Ea este la fel de logică şi normală precum orice altă manifestare a vieţii. Respectă aceleaşi legi: celule formate din protoplasmă, al căror caracter este determinat de nucleu.

Deosebirea este că, în această fiinţă, nucleele pot modifica celulele **atunci cînd doresc.** Creatura l-a digerat pe Charnauk, iar în acest timp a studiat fiecare celulă a ţesuturilor sale şi le-a imitat perfect. O parte din ele — cele care au apucat să termine transformarea — sînt celule specifice cîinelui. Nucleul însă este diferit de cel al cîinilor. Blair ridică un colţ al foii de cort, dezvăluind o labă răsucită: Acesta, de pildă, nu este cîine; este o imitaţie. Totuşi, în anumite privinţe, continui să rămîn nesigur: nucleul se ascunde înapoia unei imitaţii de nucleu specific cîinilor. Cu timpul, diferenţa n-ar fi fost sesizată nici cu ajutorul unui microscop.

— Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie? întreabă Norris.

— S-ar fi transformat în cîine. Ceilalţi cîini l-ar fi acceptat şi noi de asemenea. Nu cred că l-am fi putut depista cumva; nici cu microscopul, nici cu raze X. Aparţinea unei rase extrem de inteligente, o rasă ce cunoştea şi folosea tainele cele mai bine păzite ale biologiei.

— Oare ce dorea să facă? întrebă Barclay, privind spre uşă.

Blair zîmbi sinistru. Coroana de păr din jurul ţestei flutură prin aer.

— Să cucerească lumea, bănuiesc...

— Să cucerească lumea? Aşa, de unul singur? icni Connant. Să ajungă dictator?

— Nu, clătină din cap Blair. Bisturiul cu care se juca îi scăpă dintre degete şi se

apleacă să-l ridice, astfel încît chipul nu i se zări: Ar fi populat Pămîntul.

— Să... populeze Pămîntul? Se reproducea asexuat?

— Nu... n-avea nevoie, înghiţi biologul un nod. Cîntărea 45 de kilograme. Charnauk avea vreo 50. Ar fi devenit Charnauk, dar i-ar fi rămas tot 45 de kilograme pentru a deveni... Jack, de pildă, sau Chinook. Poate să imite orice... adică să devină orice. Dacă ar fi ajuns la ocean, ar fi devenit o focă, sau poate două foci. Acestea puteau ataca un caşalot, transformîndu-se în caşaloţi, sau puteau deveni o turmă de foci. Sau poate ar fi prins un albatros ori un pescăruş şi ar fi zburat spre America de Sud.

Norris înjură încetişor.

— Şi de fiecare dată cînd digera ceva îl şi imita...

— Îi rămînea forma lui iniţială şi putea reîncepe, sfîrşi fraza Blair. Nimic nu-l putea ucide. N-are inamici naturali, deoarece devine ceea ce doreşte. Dacă l-ar fi atacat un caşalot, s-ar fi transformat în caşalot. Dacă era albatros şi-l ataca un vultur, ar fi devenit vultur. Ce naiba, putea să devină chiar femelă de vultur. Se putea întoarce... clădi un cuib şi cloci ouă!

— Eşti sigur că fiinţa asta drăcească a murit? şopti Copper.

— Da, slavă Domnului, răsuflă micul biolog. După ce au îndepărtat cîinii, am rămas acolo şi-am băgat tensiune în el vreme de cinci minute. Este mort şi... prăjit.

— Înseamnă că trebuie să fim mulţumiţi că ne aflăm în Antarctica, unde nu există nici o fiinţă vie ce ar putea fi imitată, exceptînd cîinii taberei.

— Mai sîtem noi! chiloti Blair. Ne poate imita pe noi! Cîinii nu pot merge 600 de kilometri pînă la ocean; nu găsesc de mîncare. În sezonul acesta nu există pescăruşi, pentru a-i imita. Nu sînt nici pinguini, la o asemenea latitudine. Din puctul acesta, nimeni nu poate ajunge la ocean... cu excepţia noastră. Noi sîntem fiinţe înzestrate cu gîndire şi-o putem face. Nu înţelegeţi? **Trebuia să ne imite pe noi... să fie unul dintre noi... numai astfel putea zbura cu un avion... şi-n două ore să ajungă pe continent. Ca să devină după aceea conducătorul... şi populaţia Pămîntului! Putea cuceri o lume întreagă... imitîndu-ne pe noi!**

Încă nu-şi dădea seama. Nici n-avea timp să afle... era prea grăbit... aşa încît a luat forma celei mai apropiate fiinţe de mărimea lui. Aşa-i... eu sînt Pandora! Am deschis cutia!Şi singura speranţă este... ca din cutie să nu iasă nimic. Voi n-aţi ştiut... nu m-aţi văzut... Am aranjat eu! Am luat toate măsurile! Am distrus toate magnetourile. Nici un avion nu mai poate decola. Nu mai poate zbura nimic!

Blair începu să chiotească, apoi se prăbuşi pe jos, plîngînd.

Van Wall, pilotul, se năpusti spre uşă. Zgomotele alergării lui răsunau pe coridor, în timp ce doctorul Copper se apleacă încet deasupra bărbatului de pe podea. Apoi scoase o fiolă din dulapul său, aflat în colţul încăperii, şi-i făcu o injecţie lui Blair.

— S-ar putea să reînceapă, cînd se va trezi, suspină el. McReady îl ajută să-l poarte pe biolog pe o cuşetă apropiată. Totul, continuă el, depinde de faptul dacă-l putem convinge că fiinţa aceea este moartă.

Pilotul reveni, mîngîindu-şi barba blondă.

— Nu credeam ca un biolog să fie atît de meticulos. A uitat numai piesele de rezervă, însă le-am distrus eu.

Comandantul Garry încuviinţă din cap:

— Radioul?

— Doar nu credeţi că poate pleca pe o undă radio? pufni Copper. Dacă întrerupem emisiunile, ne vom trezi cu cinci expediţii de salvare pe capul nostru. Totul este să vorbim normal, dar să nu le spunem nimic. Mă-ntreb...

McReady privi întrebător către doctor:

— Poate fi ca o boală contagioasă? Orice a intrat în contact cu sîngele monstrului...

— Blair a uitat ceva, clătină din cap Copper. Chiar dacă imită, monstrului îi rămîne într-o măsură metabolismul propriu, structura chimică proprie. Dacă n-ar fi aşa, ar deveni cîine... şi nimic mai mult. Însă el este numai o imitaţie. De aceea, poate fi depistat cu teste de ser. Provenind de pe altă lume, celulele sale vor fi atît de diferite, încît corpul unui cîine, sau al omului, le va trata ca pe nişte germeni de boală.

— Imitaţiile sîngerează oare? întrebă Norris.

— Bineînţeles. Sîngele nu-i o substanţă mistică. Ţesutul muscular este cam 90 la sută apă; sîngele diferă doar prin faptul că are ceva mai mult apă şi mai puţin ţesut de legătură. Sîngerează cu siguranţă, încuviinţă Copper.

Brusc, Blair se ridică în capul oaselor.

— Connant... unde-i Connant?

— Aici sînt, se apropie fizicianul. Ce s-a întîmplat?

— Eşti aici? hohoti Blair, căzînd înapoi, pradă unui rîs isteric.

Connant îl privi nedumerit:

— Cum? Ce să fiu?

— **Eşti** aici? Biologul izbucni iarăşi în rîs: Eşti **tu** oare? Fiara aceea voia să fie **om**... nu cîine...

VII

Doctorul Copper se ridică încet de pe pat şi spălă cu grijă seringa hipodermică. Zgomotul mişcărilor sale răsuna puternic în odaia aglomerată, acum, după ce hohotele lui Blair încetaseră. Doctorul privi spre Garry şi clătină din cap:

— Mă tem că nu-i nici o speranţă. Nu cred că-l vom putea convinge că fiinţa aceea este moartă.

Norris rîse nesigur.

— Nu ştiu dacă mă puteţi convinge măcar pe mine. Ce dracu', McReady!

— McReady? Comandantul Garry privi de la Norris la roşcovan.

— Coşmarurile, explică Norris. Avea o teorie despre coşmarurile avute după ce am găsit bestia.

— Ce teorie? întrebă Garry, privindu-l pe secund.

Răspunse tot fizicianul, uşor încurcat:

— McReady spunea că fiara nu-i moartă, că duce o existenţă extraordinar de încetinită, care-i permite să fie conştientă, în mod vag, de scurgerea timpului şi de sosirea noastră. Visasem că putea imita lucrurile.

— Da, normăi Copper, poate...

— Nu fi stupid, izbucni Norris. Nu asta mă nelinişteşte... În visele mele, putea citi gîndurile, ideile...

— Şi ce-i cu asta? S-ar părea că vă deranjează mai mult decît posibilitatea de-a avea un nebun printre noi, rosti Copper, arătînd spre biologul care dormea.

McReady clătină încet din cap.

— Tu ştii că Connant este Connant, nu numai pentru că arată ca el — acum, ştim că fiara putea face asta —, ci pentru că gîndeşte ca el, se mişcă şi vorbeşte aşa cum o făcea Connant. Deci este necesar nu doar trupul; mai trebuie şi mintea lui Connant, gîndurile şi obiceiurile sale. Aşadar, ştii că făptura ar fi putut **arăta** precum Connant; nu te deranjează, deoarece mai ştii că ea avea o inteligenţă din altă lume, o minte neumană, neputînd reacţiona, vorbi şi umbla ca un om pe care-l cunoşti, ba chiar s-o facă atît de bine încît să ne păcălească pe toţi. Ideea că bestia ar fi imitat pe unul din noi este fascinantă, dar nerealistă, pentru că este prea nonumană ca să ne amăgească. N-are o minte omenească.

— Am mai spus, repetă Norris, privind spre secund, că ai obiceiul să spui lucrurile cele mai ciudate în momente neobişnuite. Vrei să-ţi termini ideea... oricare ar fi ea?

Kinner, bucătarul cu cicatrice, stătea lîngă Connant. Brusc, traversă încăperea şi goli zgomotos cenuşa din sobă.

— Nu era suficient, rosti încet, parcă gîndind cu glas tare, doctorul Copper, doar să arate ca fiinţa pe care voia s-o imite; trebuia să-i înţeleagă senzaţiile şi reacţiile. **Nu este** ceva pămîntean; puterile sale de copiere sînt mai presus de imaginaţia noastră. Un actor bun poate imita un alt om, cu obiceiurile lui, îndeajuns de bine pentru a păcăli pe mulţi. Desigur, nici un actor nu poate imita într-atît de bine încît să înşele oamenii alături de care a locuit atîta vreme, în totala lipsă de intimitate a unei tabere antarctice. Ar trebui un talent suprauman.

— Aha, ai ajuns şi tu la ideea asta? făcu Norris.

Izolat într-unul din colţurile încăperii, Connant, alb la faţă, privi îngrozit în jurul lui. O mişcare uşoară ivită printre oameni îi îndepărtase de fizician, care acum stătea absolut singur.

— La dracu', voi doi, tăceţi din gură! răcni el. Ce sînt eu? Obiect de disecţie? Vreun vierme scîrbos? De ce vorbiţi la persoana a treia?

Secundul îl privi şi încetă să-şi mai frece palmele.

— Ne distrăm minunat. Păcat că nu eşti şi tu cu noi. Semnat: Noi toţi.

Connant, dacă ţi se pare că te simţi prea bine, mişcă-te încoace. Tu ai ceva ce noi n-avem; ştii ce anume... Sincer să-ţi spun, în clipa de faţă eşti omul cel mai respectat şi mai temut din tabără.

— Dumnezeule, păcat că nu te vezi cum arăţi! ţipă Connant. Nu te mai holba la mine! Ce dracu' vreţi să faceţi?

— Ai vreo sugestie, doctore? întrebă comandantul Garry. Situaţia de faţă este imposibilă.

— Nu mai spune! explodă Connant. Vino şi uită-te la ei! La naiba, dacă nu arată exact ca haita aia de cîini. Benning, vrei să nu te mai joci cu nenorocitul ăla de topor?

Lama de fier răsună pe podea; mecanicul, nervos, o scăpase. Se aplecă şi-o ridică, continuînd s-o răsucească în mîini, rotindu-şi agitat ochii căprui.

Copper se aşeză pe patul unde dormea Blair. Lemnul trosni zgomotos. Undeva, pe unul din tuneluri, un cîine urla de durere şi se auzeau vocile încordate ale conducătorilor de atelaje.

— Examenul microscopic ar fi inutil, după cum a spus şi Blair, rosti gînditor doctorul. Deşi a trecut destul timp, cred că testele de ser ar fi edificatoare.

— Ce-i acela un test de ser? întrebă Garry.

— Dacă unui şoarece i se injectează sînge omenesc — care, bineînţeles, este otrăvitor pentru şoarece, aşa cum ar fi sîngele oricărui alt animal, cu excepţia tot a unui şoarece — şi injecţiile continuă în doze crescătoare, după o vreme şoarecele va deveni imun la sîngele omului. Dacă, după aceea, i se extrage o cantitate de sînge care este lăsată să se decanteze şi apoi se adaugă serului limpede o cantitate mică de sînge uman, va urma o reacţie vizibilă, dovedind că sîngele era omenesc. Dacă s-ar adăuga sînge de vacă sau de cîine — sau orice altceva, exceptînd sîngele uman —, reacţia nu s-ar mai desfăşura. Asta ar fi lămuritor.

— Ne poţi da vreo idee de unde să prindem şoarecele, doctore? întrebă Norris. Un loc mai apropiat decît Australia nu există şi nu merită să ne pierdem timpul mergînd pînă acolo.

— Ştiu că nu există şoareci în Antarctica, încuviinţă Copper, dar ăsta e pur şi simplu cel mai obişnuit animal de laborator. Cu excepţia omului, poate fi utilizat orice mamifer, de pildă un cîine. Dar va dura cîteva zile şi, din cauza taliei mari a animalului, va fi necesar mai mult sînge. Vor fi necesari doi donatori.

— Eu sînt unul, rosti Garry.

— Iar eu al doilea, adăugă Copper. Încep imediat.

— Între timp, ce facem cu Connant? întrebă Kinner. Decît să mai gătesc pentru el, mai bine plec spre Marea Ross.

— Ar putea fi om..., începu Copper.

Connant izbucni într-un potop de injurii.

— Om! **Poate** fi om, idioţii naibii! Ce dracu' v-aţi aştepta să fiu?

— Un monstru, rosti tăios Copper. Acum, taci şi ascultă! Fizicianul păli şi se aşeză pe un scaun. Pînă cînd vom şti cu siguranţă adevărul, urmă doctorul, şi-ţi dai seama că avem motive să te suspectăm, ar trebui să te încuiem undeva. Dacă nu eşti om, eşti mult mai periculos decît sărmanul Blair, deşi îl vom zăvorî şi pe el. Cred că următoarea lui fază va fi dorinţa nestăpînită de-a ucide cîinii, pe tine şi, probabil, pe noi toţi. Cînd se va trezi, va fi convins că nici unul dintre noi nu mai este om şi nimic de pe lume nu-i va schimba părerea. Ar fi mai bine dacă ar muri, dar, desigur, nu putem face aşa ceva. Va fi

închis într-o baracă, iar tu poţi sta în laboratorul tău. Oricum, voi face asta. Mă duc să pregătesc doi cîini.

Connant clătină cu amărăciune din cap.

— Sînt un om! Grăbeşte-te cu testul ăla. Ochii tăi... Doamne, nu ţi-i poţi vedea!

În timp ce Copper începu tratamentul, comandantul Garry îl privea pe Clark, unul dintre conducătorii de cîini, ţinîndu-l nemişcat pe alsacianul cel uriaş. Cîinele era destul de agitat; injecţia era dureroasă şi, mai înainte, suportase alte cîteva operaţii. Cinci copci îi prindeau o rană ce-i traversa jumătate de corp, începînd de la umăr şi continuîndu-se peste coaste. În plus, unul din canini i se rupsese; îl găsiseră pe jumătate înfipt într-un os al creaturii monstruoase, care zăcea acum pe masa Administraţiei.

— Cît va dura? întrebă Garry, masîndu-şi uşor braţul, care-l ustura în locul de unde i se luase sînge.

— Să fiu sincer, nu ştiu, înălţă din umeri Copper. Cunosc metoda generală, pe care am utilizat-o la şoareci. N-am experimentat însă niciodată pe cîini. Sînt animale prea mari; de asta, se preferă şoarecii.Şoareci gata imunizaţi poţi cumpăra din orice oraş mai răsărit şi n-ai nevoie să mai pierzi timpul cu prepararea lor.

— La ce sînt folosiţi? întrebă Clark.

— Un domeniu este criminalistica. „A" declară că nu l-a ucis pe „B" şi că sîngele de pe cămaşa lui provine de la o găină. Se face un test şi se constată că sîngele reacţionează la şoarecii imunizaţi cu sînge uman, dar nu şi la cei imunizaţi cu sînge de găină.

— Ce facem pînă atunci cu Blair? întrebă Garry obosit. Deocamdată este sub efectul somniferelor, dar cînd se va trezi...

— Barclay şi Benning tocmai blochează uşa camerei lui Connant, zise doctorul. Tipul se poartă ca un gentleman. Cred că, datorită felului cum este privit de ceilalţi, îşi doreşte singurătatea. Domnul este martor că puţină intimitate ne-am dorit cu toţii...

— Eu nu mai vreau aşa ceva, mulţumesc, rîse spart Clark. Cu cît sîntem mai mulţi laolaltă, cu atît mai bine.

— Îl vom izola şi pe Blair, continuă Copper. Mă tem să nu-şi fi făcut deja un plan. Aţi auzit vreodată cum se vindecă epidemia febrei aftoase la vite?

Clark şi Garry clătinară din cap.

— Omori toate animalele bolnave, precum şi pe cele care au stat lîngă ele. Blair este biolog şi cunoaşte chestiunea. Îi e teamă de creatura asta pe care am eliberat-o. În mintea lui, soluţia este clară. Să-i ucidă pe toţi din tabără, înainte ca vreo fiinţă din afară, fie ea şi un albatros, să apară aici şi... să se contamineze.

— Mi se pare logic, rînji Clark. Dacă lucrurile merg prost, poate că... va trebui să-l eliberăm pe Blair. Ne va salva de la sinucidere. Am putea chiar face un fel de învoială în sensul ăsta.

Copper rîse încetişor:

— Ultimul om viu din tabără... nu va fi un om. Cineva trebuie să-i omoare pe... cei care n-o pot face singuri. N-avem destulă termită, s-o facem toţi deodată; bombele cu decanită nu rezolvă problema. Am impresia că pot fi de-ajuns chiar particelele minuscule din creatură.

— Dacă-şi pot modifica protoplasma după dorinţă, rosti gînditor Garry, de ce nu se transformă, pur şi simplu, în păsări şi nu-şi iau zborul? Pot afla totul despre păsări şi le pot copia structura, fără să le întîlnească. Sau pot imita zburătoarele de pe planeta lor.

Doctorul scutură din cap şi-l ajută pe Clark să elibereze cîinele.

— Vreme de sute de ani, omul a privit şi-a studiat păsările, încercînd să construiască o maşină care să zboare ca ele. N-a reuşit niciodată; adevăratul succes a venit atunci cînd a încercat ceva cu totul diferit. Cunoaşterea ideii generale şi cunoaşterea structurii amănunţite a aripii, osului şi muşchilor sînt două chestiuni complet diferite. Iar în privinţa zburătoarelor de pe altă planetă poate condiţiile atmosferice de acolo sînt atît de deosebite de-ale noastre, încît păsările lor n-ar putea zbura. Sau poate că fiinţa a venit de pe o planetă de tipul lui Marte, cu o atmosferă atît de rarefiată încît nu pot exista păsări.

Barclay apăru în încăpere, tîrînd după el un cablu.
— Gata, doctore! Uşa lui Connant nu se mai poate deschide pe dinăuntru. Acum, unde-l punem pe Blair?
Copper privi spre Garry:
— N-a existat un laborator biologic. Nu ştiu unde-l putem izola.
— Ce-aţi zice de Adăpostul Estic? întrebă comandantul după un moment de gîndire. Blair va fi capabil să se descurce singur sau... va trebui îngrijit?
— Se va descurca singur, îl asigură sobru Copper. Noi doar în vom supraveghea. Duceţi-i o sobiţă, doi saci de cărbuni, alimente şi nişte unelte. Din toamna trecută n-a mai stat nimeni acolo, nu?
Garry încuviinţă din cap.
— Cred că ideea e bună, mai ales dacă devine... zgomotos.
Barclay cîntări uneltele din mîini şi privi spre comandant.
— Dacă bolboroselile lui de acum pot fi considerate un semn, o să cînte toată noaptea. Şi nu cred c-o să ne facă plăcere.
— Ce spunea? întrebă Copper.
— Nu m-am obosit să-l ascult, clătină din cap mecanicul. Fă-o tu, dacă vrei. Am înţeles, totuşi, c-a visat la fel ca McReady şi încă altele. În vreme ce veneau de acolo, a dormit lîngă creatură... A visat că bestia era vie. Şi — lua-l-ar naiba — ştia că nu sînt vise, sau avea motive s-o facă. Ştia că fiinţa avea puteri telepatice şi putea, pe lîngă cititul gîndurilor, să-şi proiecteze propriile ei gînduri. Acelea nu erau vise, erau gînduri, emise de făptură, aşa cum bolboroseşte Blair acum, într-un fel de murmur telepatic în timpul somnului. De aceea cunoştea aşa multe despre puterile ei. Cred că noi doi, doctore, n-am fost atît de sensibili — dacă vrei să crezi în telepatie.
— Trebuie să cred, suspină Copper. Doctorul Rhine, de la Universitatea Duke, a demonstrat că există, a arătat că unii oameni sînt mai sensibili decît alţii.
— Ei, dacă vrei să mai afli amănunte, te poţi duce să asculţi emisiunea lui Blair. A izbutit să-i pună pe fugă pe băieţii din Administraţie.
Apropo, comandante, ce vom face la primăvară, dacă avioanele sînt defecte?
— Mă tem că expediţia se va solda cu un eşec, oftă Garry. În condiţiile astea, nu putem continua cu programul de observaţii.
— Nu va fi un eşec, dacă rezolvăm problema asta şi rămînem în viaţă, spuse doctorul. Am realizat destule lucruri importante pînă acum: înregistrările radiaţiilor cosmice, magnetice şi observaţiile asupra atmosferei sînt extrem de interesante.

— Mă gîndeam la emisiunile radio, rîse strîmb Garry. Povestim lumii despre minunatele realizări ale expediţiei noastre, încercînd să-i păcălim pe cei de-acasă, pe Byrd sau Ellsworth, că facem treabă bună.
Copper încuviinţă cu gravitate.
— Îşi vor da seama că ceva nu este în regulă. Totuşi, nişte oameni ca ei au destulă judecată pentru a înţelege că nu i-am minţit fără motiv şi vor aştepta întoarcerea noastră. Cred că aşa va fi; cei care cunosc destule ca să înţeleagă minciunile noastre ne vor aştepta să revenim, pe cînd aceia care n-ar fi discreţi, sau n-ar avea încredere să aştepte, n-au suficientă experienţă pentru a-şi da seama de minciuni. Ştim destule ca să-i putem păcăli.
— Numai să nu trimită vreo expediţie de salvare, spuse comandantul. Atunci cînd... dacă... vom putea ieşi de aici, va trebui să-l anunţăm pe căpitanul Forsythe să aducă magnetouri. Dar... asta mai tîrziu.
— Să nu mai ieşim de aici? făcu Barclay. Tocmai mă întrebam dacă nu ne-ar putea ajuta descrierea prin radio a unei erupţii sau simularea unui cutremur, pe fundalul detonării unei încărcături de decanită... Altfel, nimic nu i-ar putea opri să vină aici, o dată şi o dată. Pe cînd scena dramatică a morţii ultimului supravieţuitor i-ar face să se resemneze.
— Aşa cred toţi din tabără? surîse Garry.
— Ce-ai crezut? izbucni în rîs doctorul. Toţi sîntem convinşi că putem învinge.

Deşi nu va fi uşor...
Clark zîmbi, mîngîind cîinele lîngă care stătea.
— Ai zis convinşi, doctore?

VIII

Blair se plimba înainte şi înapoi prin baraca micuţă. Ochii lui aruncau priviri iuţi spre cei patru însoţitori: Barclay, înalt de aproape doi metri şi cîntărind peste 95 de kilograme; McReady, un uriaş de aramă; doctorul Copper, scund, dar cu umeri pătraţi, şi Benning, un metru şi şaizeci cu muşchi şi tendoane.

Blair stătea lîngă peretele Adăpostului Estic; în mijlocul podelei, în continuarea sobei, se găseau bagajele îngrămădite, formînd o insulă între el şi ceilalţi bărbaţi. Mîinile osoase ale biologului se încleşteau şi descleştau înspăimîntate. Ochii decoloraţi nu stăteau locului nici măcar o clipă, iar craniul pleşuv şi pistruiat tresărea cu ticurile lui caracteristice.

— Nu vreau să vină nimeni aici. O să-mi gătesc singur, izbucni el nervos. Kinner poate că este om, dar eu n-am încredere. Nu doresc mîncarea voastră. Numai conserve! Conserve sigilate!

— Bine, Blair, o să le aducem diseară, promise Barclay. Ai destui cărbuni şi focul este aprins. Să-l mai... Mecanicul porni spre sobă.

Imediat, biologul se refugie în colţul cel mai îndepărtat.

— Pleacă! Nu te apropia de mine, monstrule! urlă Blair, încercînd să iasă prin zid. Pleacă... pleacă... n-o să mă las absorbit... n-o...

Barclay se retrase. Doctorul Copper clătină din cap:

— Lasă-l singur, Bar. E mai uşor pentru el. Cred însă că va trebui să blocăm uşa.

Ieşiră, iar Barclay şi Benning se apucară de lucru. În tabără nu existau încuietori, n-avuseseră nevoie de aşa ceva. Acum, fixară cîteva şuruburi zdravene de ambele părţi ale tocului uşii, iar între ele întinseră mai multe rînduri de cablu din oţel, extrem de rezistent, pentru ancorarea antenelor. Folosind mai întîi o bormaşină, apoi un bomfaier, Barclay făcu o mică deschizătură în uşă, prin care puteau introduce obiecte. Trei balamale puternice, două cleme şi o pereche de şplinturi de şapte centimetri făceau imposibilă deschiderea oblonului din partea opusă.

Dinăuntru, se auzeau opintelile biologului, care trăgea ceva, bolborosind şi blestemînd fără întrerupere. Barclay deschise oblonul şi privi. Copper se uită şi el. Biologul blocase intrarea cu patul metalic. Acum, uşa nu se mai putea deschide decît cu consimţămîntul lui.

— Mai bine aşa, oftă McReady. Dacă evadează, intenţia lui declarată este să ne curețe pe toţi cît mai repede, ceea ce nu ne prea convine. Deşi noi avem de-a face cu o problemă mai neplăcută decît cea a unui maniac ucigaş. Cred c-o să vin şi-o să desfac cablurile astea, dacă se va petrece ceva suspect.

— Să-mi spui cînd vrei să-ţi arăt cum se desfac mai repede, rînji Barclay. Hai să pornim!

Spre nord, soarele colora 'orizontul în curcubee multiple, deşi mai erau încă două ore pînă la apus. Sub razele lui întinderea troienită scînteia în milioane de reflexii. În depărtare, coline scunde şi albe arătau că Lanţul Magnetic se înălţa cu puţin deasupra zăpezii. Rafale scurte de vînt spulberau omătul dinaintea schiurilor, în vreme ce se îndreptau către tabăra aflată la o depărtare de trei kilometri. Pe fundalul alb al continentului antarctic, pilonul subţire al antenei de radio se ridica aidoma unui ac întunecat. Sub tălpicile schiurilor, zăpada fină scîrţîia ca nisipul.

— Vine primăvara, comentă Benning, fără entuziasm. Ce mai distracţie! Abia aşteptam să scap din gaura asta...

— În locul tău, n-aş încerca s-o fac, mormăi Barclay. Cei care evadează de-aici vor fi

extrem de nepopulari, după numai cîteva zile.

— Cum merge cîinele, doctore? întrebă McReady. Ai vreun rezultat?

— După 30 de ore? Aş fi vrut eu... Azi i-am injectat din sîngele meu. Mă tem că mai sînt necesare încă cinci zile. Nu sînt chiar atît de sigur, pentru ca să mă opresc mai repede.

— Mă gîndeam... Dacă Connant ar fi fost... schimbat, ne-ar fi avertizat de evadarea creaturii? N-ar fi preferat să aştepte un interval suficient pentru a avea o şansă mai bună? De pildă, pînă cînd ne-am fi trezit noi? reflectă McReady.

— Fiinţa aceea era egoistă, zise Copper. Nu arăta c-ar fi avut cine ştie ce virtuţi morale, aşa-i? Fiecare părticică din ea este întregul, fiecare parte luptă pentru sine... cel puţin, aşa bănuiesc eu. Dacă ar fi fost schimbat, fizicianul ar fi trebuit să procedeze aşa cum spui tu, pentru a-şi salva pielea, dar... reacţiile lui Connant nu s-au modificat; ele ori sînt imitate perfect, ori sînt propriile lui emoţii. Evident, copiind perfect emoţiile fizicianului, imitaţia ar face exact ceea ce ar fi făcut el.

— Nu s-ar putea, oare, ca Norris sau Van să-i dea lui Connant un fel de test? Dacă fiinţa este mai inteligentă decît oamenii, poate cunoaşte mai multă fizică decît Connant şi s-ar da de gol, sugeră Barclay.

Copper clătină obosit din cap.

— Nu, dacă poate citi gîndurile. Nu-i poţi întinde o capcană. Aseară, Van a propus acelaşi lucru. Spera că-i va răspunde la nişte probleme din fizică ale căror răspunsuri nu le ştia nici el.

— Ideea drumului ăsta în patru ne va face o viaţă a naibii de plăcută, vorbi Benning privindu-şi tovarăşii. Fiecare, urmărindu-i pe ceilalţi, ca să se asigure că nu fac ceva... deosebit. Ce mai încredere o s-avem unul în altul! Am ajuns să înţeleg ce spunea Connant prin: „Aş dori să-ţi poţi vedea ochii". Cred că, din cînd în cînd, toţi trecem prin asta. Unul din voi se uită cu un fel de: „Mă-ntreb dacă ceilalţi **trei** se uită...". Întîmplător, nu mă exclud nici pe mine.

— După cîte ştiu, monstrul e mort şi singurul semn de întrebare pluteşte asupra lui Connant. Nu există alţi suspecţi, rosti apăsat McReady. Dispoziţia de deplasare numai în grupuri de patru reprezintă o simplă măsură de precauţie.

— Parcă-l văd pe Garry că ordonă „patru într-un pat", suspină Barclay. Pînă acum nu m-am plîns de singurătate, dar de-acu' încolo...

(Continuarea în numărul viitor)

Traducerea: ***MIHAI DAN PAVELESCU***

TEST DE PERSPICACITATE

CÎND GREŞESC ORDINATOARELE

Cu multe milenii în urmă, la începutul erei dialogului între civilizațiile cosmosului, locuitorii planetei „X" au recepționat o serie de cinci semnale din direcții diferite, succedate atît de rapid, încît unul se suprapunea peste cel anterior, interferîndu-se. Oricum, vina a fost a ordinatoarelor de decodificare. Ele au fragmentat și răvășit informațiile, spre marele necaz al cercetătorilor. Astfel, se știau, la un moment dat, următoarele:

— Civilizația care locuia în vid lucra îndeosebi la cartografierea hiperspațiului;

— Creaturile ce viețuiau în mediul plasmatic consumau energie nucleară;

— Ființele care trăiau în mediul gazos erau imobile;

— Civilizația care viețuia într-un mediu solid emitea din direcția unei găuri negre;

— Semnalul venit dinspre quasar a urmat exact după cel detectat din alt univers;

— Al treilea mesaj dezvăluia că transmițătorii lui se deplasează folosind nodurile gravifice;

— Ultimul mesaj l-au trimis cei din mediul lichid. El a interferat cu penultimul mesaj sosit din direcția piticei albe;

— Semnalele celor din mediul solid au interferat cu al celor care se hrăneau cu radiații cosmice;

— Transmisia dinspre gigantica stea roșie arăta că autorii ei se mîncau unii pe alții, iar a celor ce consumau radiații cosmice a interferat cu mesajul creaturilor care dormeau mai tot timpul;

— Semnalul antropofagilor a interferat cu al celor ce obișnuiau îndeosebi să filozofeze;

— Cei care nu se hrăneau cu nimic se deplasau foarte ciudat;

— Ființele consumatoare de antimaterie colecționau particule elementare;

— Creaturile care emiteau dinspre quasar se deplasau prin teleportare.

Bun! Calculatorul a făcut „abandon du travail" tocmai cînd trebuia să afle în ce mediu trăiau ființele care se deplasau prin rostogolire, precum și cele care mureau de plictiseală.

Poate îl ajutați dumneavoastră?

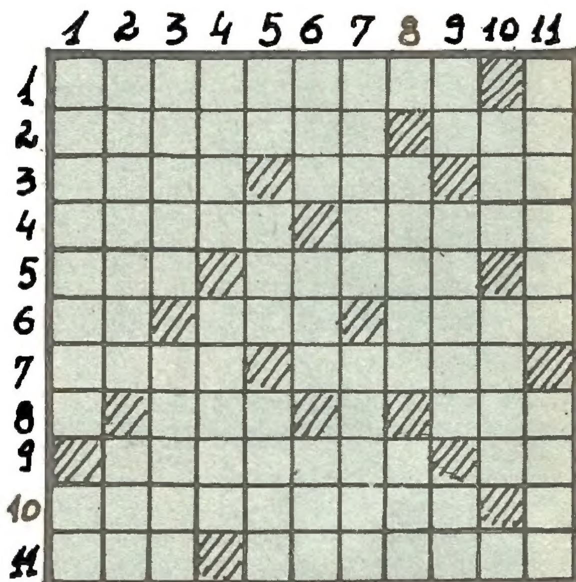
DORU TĂTAR

ATLANTIDA
— continentul dispărut

DEZLEGAREA JOCULUI PUBLICAT ÎN NUMĂRUL 480

1) TARTESSOS 2) SCHERIA — URA 3) LAER — MOAI — R 4) AFRICA — TROG 5) NEA — MINOICA 6) DA — FROST — ES 7) A — CE — S — IMAS 8) SEXM — C — UNE 9) SARDINIA — EL 10) AG — ETRUSC — O 11) TAURI — HOMER.

PE-O GURĂ DE RAI...

ORIZONTAL: 1. Scriitor englez, autorul romanului „Fundătura îngerilor“ (John Boynton) — Semnează „Destinul îngerilor“, culegere de povestiri cu caracter etic și social (Manole) — „Cele... paradisuri“, culegere de versuri a scriitorului persan Amir Knosrau. **3.** „Înger... cu toată cruzimea“, „volum al poetului spaniol Blas de Otero, inspirat de ororile războiului civil — Capabil — Aripi de înger! **4.** O remarcabilă creație a compozitorului și interpretului Julio Iglesias este și „Înger de...“ — ... iar din creația compozitorului Ioan Chirescu exemplificăm cu „Rai de...“. **5.** Localitate în Franța — Prozator american, autorul romanului „Nădejdea în rai“ (John Henry; 2 cuv.). **6.** Steliana Rădulescu — „..., îngeri păzitori“, volum aparținînd scriitorului de naționalitate maghiară Jozsef Hornyak (neart.) — Scriitor român contemporan (Romulus) căruia ocupația hitleristă i-a inspirat romanul „Paradisul pentru o mie de ani“. **7.** Oră — „... cu îngeri“, volum de povestiri al scriitorului gălățean Marcel Păruș. **8.** Zgomot pulmonar — Sortiment. **9.** Locotenent de altădată — Eleonora Oprea. **10.** Poet al tinerei generații (Ioanid) care închină un imn iubirii eterne în poemele incluse în volumul „Paradisul“. **11.** „Îngerul care a tulburat...“, dramă de Thornton Wilder (sing. neart.) — Fecund dramaturg contemporan, autorul mult jucatei piese „Nu sîntem îngeri“ (Paul).

VERTICAL: 1. Poet de marcă al generației noastre, printre ale cărui mii de poeme se numără și „Îngerii mov“ (Adrian) — Luminează în... Paradis!! **2.** Murmur — Publicistă contemporană, autoarea unor „Propuneri pentru Paradis“ (Sînziana). **3.** Cultivatori de in — Prospectînd domeniile nevăzute de „Dincolo de paradis“ a văzut cum „Dumnezeu umbla desculț“ (Horia). **4.** Mică insulă daneză — Aseară (pop.). **5.** Șea — „... Sîntu“, roman din creația lui Ion Marin Sadoveanu —... iar din lirica tinerei poetese Carmen Firan notăm aici „Paradis pentru ziua de...“. **6.** Rîu în URSS — Exprimă nemulțumirea — Poetă portugheză. **7.** „... cu îngerul“, volum de versuri al regretatului Mihai Beniuc — Uitată. **8.** Brancardă — Cicocel (biochim.). **9.** Yvonne Oreste — Produs lactat — Vorbă de duh! **10.** Conifer — Răpitoare. **11.** „... îngerilor șchiopi“, piesă de teatru de Tibor Balint, autor care a recidivat și cu „Îngerii în casa scării“ — Creație lirică.

Dicționar: EAI, RAL, PARUCIC, EENO, TNA, HIM, CEO.

RADU STOIANOV